

[← назад на главни сајт Светосавље.орг](#)

БОГОСЛУЖБЕНИ ТЕКСТОВИ

ПРОЈЕКАТ САЈТА СВЕТСАВЉЕ.ОРГ

[СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [НОТНЕ КЊИГЕ](#) ▾ [ДОМАЋЕ КЊИГЕ](#) ▾

[НАСЛОВНА](#) » [Свештене књиге \(Свето Писмо\)](#) » [Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија](#)

1 2 ... 7 [СЛЕДЕЋА СТРАНА](#) »

[ћирилица](#) | [latinica](#)

13. септембар 2018.

Свето Писмо Старога и Новога Завјета – Библија

[« САДРЖАЈ](#)

ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА КОЈА СЕ ЗОВЕ ПОСТАЊЕ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
31 32 33 34 35 36 37 38 39 40
41 42 43 44 45 46 47 48 49 50

1. *Стварање свијета. Човјек обличје Божије.*

- У *почетку створи † Бог небо и земљу. [*Јн 1, 1, 2; Јев 11, 3; Отк 4, 11; †Дан 17, 24.]
- А земља бјеше без обличја и пуста, и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом.
- И *рече Бог: Нека буде † свјетлост. И би свјетлост. [*Пс 33, 9; † 2 Кор 4, 6.]
- И видје Бог свјетлост да је добра; и растави Бог свјетлост од таме.
- И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, дан први.
- Потом рече Бог: Нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде.
- И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом; и би тако.
- А свод назва Бог небо. И би вече и би јутро, дан други.
- Потом рече Бог: Нека се сабере *вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо. И би тако. [*Јов 38, 8; 2 Пет 3, 5.]
- И сухо назва Бог земља, а зборишта водена назва мора; и видје Бог да је добро.
- Опет рече Бог: Нека пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме, и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којем ће бити сјеме његово на земљи. И би тако.
- И пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме по својим врстама, и дрво, које рађа род, у којем је сјеме његово по њиховијем врстама. И видје Бог да је добро.
- И би вече и би јутро, дан трећи.
- Потом рече Бог: Нека буду *видјела на своду небеском, да дијеле дан и ноћ, да буду знаци

О БОГОСЛУЖЕЊУ

Заједничко богослужење Православној Цркви има се кроз читање и појање истинито учење Христово верни подстакну на молу покајање, а кроз лица и ј се представе спољашњи свештене историје који с нашег спасења савршени тако и после Рођења Хри

НАЈНОВИЈЕ

Царски Часови на Све Велики Петак
4. априла 2020.

Правило за читање Ап Канона
14. јануара 2019.

Типик
10. јануара 2019.

Триоди
10. јануара 2019.

Србљак
10. јануара 2019.

Приватност - Услови

временима и данима и годинама; [*Пс 74, 16.]

15. И нека свијетле на своду небеском, да обасјавају земљу. И би тако.

16. И створи Бог два *видјела велика: видјело веће да управља даном, и видјело мање да управља ноћу, и звијезде. [*Пс 136, 7.]

17. И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу.

18. И да управљају даном и ноћу, и да дијеле свјетлост од таме. И видје Бог да је добро.

19. И би вече и би јутро, дан четврти.

20. Потом рече Бог: Нека врве по води живе душе, и птице нека лете изнад земље под свод небески.

21. И створи Бог китове велике и све живе душе што се мичу, што проврвјеше по води по врстама својим, и све птице крилате по врстама њиховијем. И видје Бог да је добро;

22. И благослови их Бог говорећи: Рађајте се и множите се, и напуните воду по морима, и птице нека се множе на земљи.

23. И би вече и би јутро, дан пети.

24. Потом рече Бог: Нека земља пусти из себе душе живе по врстама њиховијем, стоку и ситне животиње и звијери земаљске по врстама њиховијем. И би тако.

25. И створи Бог звијери земаљске по врстама њиховијем, и стоку по врстама њезинијем, и све ситне животиње на земљи по врстама њиховијем. И видје Бог да је добро.

26. Потом рече Бог: Да начинимо *човјека по својему обличју, као што смо ми, који ће бити † господар од риба морских и од птица небеских и од стоке и од цијеле земље и од свијех животиња што се мичу по земљи. [*Еф 4, 24; Кол 1, 15; 3, 10; † Пс 8, 6.]

27. И створи Бог човјека по обличју својему, по обличју Божијему створи га; *мушко и женско створи их. [*Мт 19, 4.]

28. И благослови их Бог, и рече им Бог: Рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом, и будите господари од риба морских и од птица небеских и од свега звериња што се миче по земљи.

29. И још рече Бог: Ево, дао сам вам све биље што носи сјеме по свој земљи, и сва дрвета родна која носе сјеме; то ће вам бити за храну.

30. А свјему звјерињу земаљском и свјема птицама небеским и свјему што се миче на земљи и у чем има душа жива, дао сам сву траву да једу. И би тако.

31. Тада погледа Бог све што је створио, и гле, *добро бјеше веома. И би вече и би јутро, дан шести. [*1 Тим 4, 4.]

2. Човјек у рају. Божија заповијест. Стварање жене: брак.

1. Тако се доврши небо и земља и сва војска њихова.

2. И *сврши Бог до седмога дана дјела своја, која учини; и почину у седми дан од свијех дјела својих, која учини; [*Јев 4, 4.]

3. И благослови Бог седми дан, и посвети га, јер у тај дан почину од свијех дјела својих, која учини.

4. То је постање неба и земље, кад посташе, кад Господ Бог створи земљу и небо,

5. И сваку биљку пољску, докле је још не бјеше на земљи, и сваку травку пољску докле још не ницаше; јер Господ Бог још не пусти дажда на земљу, нити бјеше човјека да ради земљу,

6. Али се подизаше пара са земље да натапа сву земљу.

7. А створи Господ Бог човјека од праха земаљскога, и дуњу му у нос дух животни; и поста *човјек душа жива. [*1 Кор 15, 45.]

8. И насади Господ Бог врт у Едему на истоку; и ондје намјести човјека, којег створи.

9. И учини Господ Бог, те никоше из земље свакојака дрвета лијепа за гледање и добра за јело, и дрво од *живота усред врта и дрво од знања добра и зла. [*1 Мој 3, 22; Отк 2, 7; 22, 2.]

10. А вода тецијаше из Едема натапајући врт, и оданде се дијељаше у четири ријеке.

11. Једној је име Фисон, она тече око цијеле земље Евилске, а ондје има злата,

12. И злато је оне земље врло добро; ондје има и бдела и драгога камена ониа.

13. А другој је ријечи име Геон, она тече око цијеле земље Хуске.

14. А трећој је ријечи име Хидекел, она тече к Асирској. А четврта је ријека Еуфрат.

15. И узевши Господ Бог човјека намјести га у врту Едемском, да га ради и да га чува.

16. И запријети Господ Бог човјеку говорећи: Једи слободно са свакога дрвета у врту;

17. Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, *умријећеш. [*1 Кор 15, 21; Рим 6, 23.]

18. И рече Господ Бог: Није добро да је човјек сам; да му начиним друга према њему.

19. Јер Господ Бог створи од земље све звијери пољске и све птице небеске, и доведе к Адаму да

Google search

- види како ће коју назвати, па како Адам назове коју животињу, онако да јој буде име;
20. И Адам надједо име сваком живинчету и свакој птици небеској и свакој звијери пољској; али се не нађе Адаму друг према њему.
21. И Господ Бог пусти тврд сан на Адама, те заспа; па му узе једно ребро, и мјесто попуни месом;
22. И Господ Бог створи жену од ребра, које узе Адаму, и доведе је к Адаму.
23. А Адам рече: Сада ето кост од мојих кости, и тијело од мојега тијела. Нека јој буде име човјечица, јер је узета од човјека.
24. Зато ће *оставити човјек оца својега и матер своју, и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијело. [*Мт 19, 5; 1 Кор 6, 16; Еф 5, 31.]
25. А бјеху обоје голи, Адам и жена му, и не бјеше их срамота.

3. Први гријех, проклетство и пророштво о Сјемени женином (протојеванђеље).

1. Али *змија бјеше лукава мимо све звијери пољске, које створи Господ Бог; па рече жени: Је ли истина да је Бог казао да не једете са свакога дрвета у врту? [*Отк 12, 9; 20, 2.]
2. А жена рече змији: Ми једемо рода са свакога дрвета у врту;
3. Само рода с онога *дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ, да не умрете. [*1 Мој 2, 17.]
4. А змија рече жени: Нећете ви умријети;
5. Него зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати што је добро што ли зло.
6. И жена, видећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, *узбра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси. [*1 Тим 2, 14.]
7. Тада им се отворише очи, и видјеше да су *голи; па сплетоше лишћа смокова и начинише себи прегаче. [*1 Мој 2, 25.]
8. И зачуше глас Господа Бога, који иђаше по врту кад захлади; и *сакри се Адам и жена му испред Господа Бога међу дрвета у врту. [*Јер 23, 24; Пс 139, 7-10.]
9. А Господ Бог викну Адама и рече му: Гдје си?
10. А он рече: Чух глас твој у врту, па се поплаших, јер сам го, те се сакрих.
11. А Бог рече: Ко ти каза да си го? Да нијеси јео с онога дрвета што сам ти забранио да не једеш с њега?
12. А Адам рече: Жена коју си удружио са мном, она ми даде с дрвета, те једох.
13. А Господ Бог рече жени: Зашто си то учинила? А жена одговори: *Змија ме превари, те једох. [*2 Кор 11, 3.]
14. Тада рече Господ Бог змији: Кад си то учинила, да си проклета мимо свако живинче и мимо све звијери пољске; на трбуху да се вучеш и *прах да једеш до својега вијека. [*Ис 65, 25.]
15. И још мећем непријатељство између тебе и жене и између сјемена *твојега и сјемена † њезина; **оно ће ти на главу стајати, а ти ћеш га у пету уједати. [*1 Јн 3, 8; † Гал 4, 4; **Рим 16, 20; Јев 2, 14; Отк 12, 7, 17.]
16. А жени рече: Теби ћу многе муке задати кад затрудниш, с мукама ћеш дјецу рађати, и воља ће твоја стајати под влашћу мужа твојега, и он ће ти бити *господар. [*Еф 5, 22, 23, 24; 1 Тим 2, 11, 12.]
17. Па онда рече Адаму: Што си послушао жену и окусио с дрвета с којег сам ти забранио рекавши да не једеш с њега, *земља да је проклета с тебе; с муком ћеш се од ње хранити до својега вијека; [*1 Мој 8, 21, 22; Јов 31, 38, 39.]
18. Трње и коров ће ти рађати, а ти ћеш јести зеље пољско;
19. *Са знојем лица својега јешћеш хљеб, докле се не вратиш у земљу од које си узет; јер си прах, и у прах ћеш се вратити. [*Проп 12, 7; Пс 104, 29; 2 Сол 3, 10.]
20. И Адам надједо жени својој име Ева, зато што је она мати свјема живима.
21. И начини Господ Бог Адаму и жени његовој хаљине од коже, и обуче их у њих.
22. И рече Господ Бог: Ето, *човјек поста као један од нас знајући што је добро што ли зло; али сада да не пружи руке своје и узбере и с дрвета од живота, и окуси, те до вијека живи! [*1 Мој 3, 5.]
23. И Господ Бог изагна га из врта Едемскога да ради земљу, од које би узет;
24. И изагна човјека, постави пред вртом Едемским херувима с пламенијем мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота.

4. Адамови синови. Каиново убиство брата својега. Њихови потомци.

1. Послије тога Адам позна Еву жену своју, а она затрудње и роди Каина, и рече: Добих човјека од Господа.

2. И роди опет брата његова Авеља. И Авељ поста пастир, а Каин ратар.
3. А послѣ некога времена догоди се, те Каин принесе Господу принос од рода земаљскога;
4. А и Авељ принесе од првина стада својега и од њихове претилине. И Господ *погледа на Авеља и на његов принос, [*Ев 11, 4.]
5. А на Каина и на његов принос не погледа. Зато се Каин расрди веома, и лице му се промијени.
6. Тада рече Господ Каину: Што се срдиш? Што ли ти се лице промијени?
7. Нећеш ли бити мио кад добро чиниш? А кад не чиниш добро, гријех је на вратима. А воља је његова под твојом влашћу, и ти си му старији.
8. Послије говораше Каин с Авељом братом својим. Али кад бијаху у пољу, скочи Каин на Авеља, брата својега, и *уби га. [*1 Јн 3, 12.]
9. Тада рече Господ Каину: Гдје ти је брат Авељ? А он одговори: Не знам; зар сам ја чувар брата својега?
10. А Бог рече: Шта учини! Глас крви брата твојега *виче са земље к мени. [*Мт 23, 35; Јев 12, 24.]
11. И сада, да си проклет на земљи, која је отворила уста своја да прими крв брата твојега из руке твоје.
12. Кад земљу узрадиш, неће ти више давати блага својега. Бићеш потукач и бјегунац на земљи.
13. А Каин рече Господу: Кривица је моја велика да ми се не може опростити.
14. Ево ме *тјераш данас из ове земље да се кријем испред тебе, и да се скитам и потуцам по земљи, па ће ме убити ко ме удеси. [*Јов 15, 20-24.]
15. А Господ му рече: Зато, ко убије Каина, седам ће се пута за то покајати. И начини Господ *знак на Каину да га не убије ко га сретне. [*Јез 9, 6; Отк 7, 3, 4.]
16. И отиде Каин испред Господа, и насели се у земљи Наидској на истоку према Едему.
17. И позна Каин жену своју, а она затрудње и роди Еноха. И сазида град и прозва га по имену сина својега Енох.
18. А Еноху роди се Гаидад; а Гаидад роди Малелеила; а Малелеило роди Матусала; а Матусал роди Ламеха.
19. И узе Ламех двије жене: једној бјеше име Ада, а другој Села.
20. И Ада роди Јовила; од њега се народише који живе под шаторима и стоку пасу.
21. А брату његову бјеше име Јувал; од њега се народише гудачи и свирачи.
22. А и Села роди Товела, који бјеше вјешт ковати свашта од мједи и од гвожђа; а сестра Товелу бјеше Ноема.
23. И рече Ламех својим женама, Ади и Сели: Чујте глас мој, жене Ламехове, послушајте ријечи моје: Убићу човјека за рану своју и младића за масницу своју.
24. Кад ће се Каин осветити *седам пута, Ламех ће седамдесет и седам пута. [*1 Мој 4, 15.]
25. А Адам опет позна жену своју, и она роди сина, и надје му име Сит, јер ми, рече, Бог даде другога сина за Авеља, којега уби Каин.
26. И Ситу се роди син, којему надједе име Енос. Тада се поче *призивати име Господње. [*1 Мој 12, 8.]

5. Родослов патријараха од Адама до Ноја.

1. Ово је *племе Адамово. Кад Бог створи човјека, по обличју својему створи га. [*Лк 3, 38.]
2. *Мушко и женско створи их, и благослови их, и назва их човјек, кад бише створени. [*1 Мој 1, 27.]
3. И поживје Адам сто и тридесет година, и роди сина по обличју својему, као што је он, и надједе му име Сит.
4. А родив Сита, поживје Адам осам стотина година, рађајући синове и кћери;
5. Тако поживје Адам свега девет стотина и тридесет година; и умрије.
6. А Сит поживје сто и пет година, и роди Еноса;
7. А родив Еноса, поживје Сит осам стотина и седам година, рађајући синове и кћери;
8. Тако поживје Сит свега девет стотина и дванаест година; и умрије.
9. А Енос поживје деведесет година, и роди Кајинана;
10. А родив Кајинана, поживје Енос осам стотина и петнаест година, рађајући синове и кћери;
11. Тако поживје Енос свега девет стотина и пет година; и умрије.
12. А Кајинан поживје седамдесет година, и роди Малелеила;
13. А родив Малелеила, поживје Кајинан осам стотина и четрдесет година, рађајући синове и кћери;
14. Тако поживје Кајинан свега девет стотина и десет година; и умрије.
15. А Малелеило поживје шездесет и пет година, и роди Јарета;

16. А родив Јареда, поживје Малелеило осам стотина и тридесет година, рађајући синове и кћери;
17. Тако поживје Малелеило свега осам стотина и деведесет и пет година; и умрије.
18. А Јаред поживје сто и шездесет и двије године, и роди Еноха;
19. А родив Еноха, поживје Јаред осам стотина година, рађајући синове и кћери;
20. Тако поживје Јаред свега девет стотина и шездесет и двије године; и умрије.
21. А Енох поживје шездесет и пет година, и роди Матусала;
22. А родив Матусала, поживје Енох једнако *по вољи Божјој триста година, рађајући синове и кћери; [*1 Мој 6, 9.]
23. Тако поживје Енох свега триста и шездесет и пет година;
24. И живећи *Енох једнако по вољи Божјој, нестале га, јер га узе Бог. [*2 цар 2, 11; Јев 11, 5.]
25. А Матусал поживје сто и осамдесет и седам година, и роди Ламеха;
26. А родив Ламеха, поживје Матусал седам стотина и осамдесет и двије године, рађајући синове и кћери;
27. Тако поживје Матусал свега девет стотина и шездесет и девет година; и умрије.
28. А Ламех поживје сто и осамдесет и двије године, и роди сина,
29. И надједе му име Ноје говорећи: Овај ће нас одморити од посала наших и од труда руку наших на земљи, коју *прокле Господ. [*1 Мој 3, 17.]
30. А родив Ноја, поживје Ламех пет стотина и деведесет и пет година, рађајући синове и кћери;
31. Тако поживје Ламех свега седам стотина и седамдесет и седам година; и умрије.
32. А Ноју кад би пет стотина година, роди Ноје Сима, Хама и Јафета.

6. Неваљалство људи. Ноје. Објављење Потопа. Грађење ковчега.

1. А кад се људи почеше множити на земљи, и кћери им се народише,
2. Видећи *синови Божји кћери човјечије како су лијепе, узимаше их за жене које хтјеше. [*Јов 1, 6; 2 Пет 2, 4; Јуд 6.]
3. А Господ рече: Неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело; нека им још сто и двадесет година.
4. А бијаше тада дивова на земљи; а и послеје, кад се синови Божји састајаху са кћерима човјечијим, па им оне рађаху синове; то бејаху *силни људи, од старине на гласу. [*Јез 32, 27.]
5. И Господ видећи да је неваљалство људско велико на земљи, и да су све *мисли срца њихова свагда само зле, [*1 Мој 8, 21.]
6. *Покаја се Господ што је створио човјека на земљи, и би му жао у срцу. [*4 Мој 23, 19.]
7. И рече Господ: Хоћу да истријебим са земље људе које сам створио, од човјека до стоке и до ситне животиње и до птица небеских; јер се кајем што сам их створио.
8. Али Ноје нађе милост пред Господом.
9. Ово су догађаји Нојеви: Ноје бјеше човјек *праведан и безазлен својега вијека; † по вољи Божјој свагда живљаше Ноје. [*Јев 11, 7; † 1 Мој 5, 22.]
10. И роди Ноје три сина: Сима, Хама и Јафета.
11. А земља се поквари пред Богом, и напуни се земља безакоња.
12. И *погледа Бог на земљу, а она бјеше покварена; јер свако тијело поквари пут свој на земљи. [*Пс 14, 2, 3.]
13. И рече Бог Ноју: *Крај свакоме тијелу дође преда ме, јер напунише земљу безакоња; и ево хоћу да их затрем са земљом. [*Ам 8, 2.]
14. Начини себи ковчег од дрвета гофера, и начини преградке у ковчегу; и затопи га смолом изнутра и споља.
15. И начини га овако: у дужину нека буде триста лаката, у ширину педесет лаката, и у висину тридесет лаката;
16. Пусту доста свјетлости у ковчег; и кров му сведи озго од лакта; и удари врата ковчегу са стране; и начини га на три боја: доњи, друти и трећи.
17. Јер, ево, пустићу потоп на земљу, да истријебим свако тијело, у којем има жива душа под небом; што је год на земљи све ће изгинути.
18. Али ћу с тобом учинити завјет свој: и ући ћеш у ковчег ти и синови твоји и жена твоја и жене синова твојих с тобом.
19. И од свега жива, од свакога тијела, узећеш у ковчег по двоје, да сачуваш у животу са собом; а мушко и женско нека буде.
20. Од птица по врстама њиховијем, од стоке по врстама њезинијем, и од свега што се миче на земљи по врстама његовијем, од свега по двоје нека уђе с тобом, да их сачуваш у животу.

21. И узми са собом свега што се једе, и чувај код себе, да буде хране теби и њима.
22. И Ноје учини како му заповједи Бог, све онако учини.

7. Настаје Потоп.

1. И рече Господ Ноју: Уђи у ковчег ти и сав дом твој; јер те нађох праведна пред собом овога вијека.
2. Узми са собом од свијех животиња чистих по седморо, све мужјака и женку његову; а од животиња нечистих по двоје, мужјака и женку његову,
3. Такође и од птица небеских по седам, мужјака и женку његову, да им се сачува сјеме на земљи.
4. Јер ћу до седам дана пустити дажд на земљу за четрдесет дана и четрдесет ноћи, и истријебићу са земље свако тијело живо које сам створио.
5. И Ноје учини *све што му заповједи Господ. [**1 Мој 6, 22.*]
6. И бјеше Ноју шест стотина година кад дође потоп на земљу.
7. И уђе Ноје у ковчег и синови његови и жена његова и жене синова његовијех с њим због потопа.
8. Од животиња чистих и од животиња нечистих и од птица и од свега што се миче по земљи,
9. Уђе к Ноју у ковчег по двоје, мушко и женско, као што бјеше Бог заповједио Ноју.
10. А у седми дан дође потоп на земљу.
11. Кад је било Ноју шест стотина година, те године другога мјесеца, седамнаести дан тога мјесеца, тај дан развалише се сви извори великога бездана, и отворише се уставе небеске;
12. И удари дажд на земљу за четрдесет дана и четрдесет ноћи.
13. Тај дан уђе у ковчег Ноје и Сим и Хам и Јафет, синови Нојеви, и жена Нојева и три жене синова његовијех с њима;
14. Они и свакојаке звијери по врстама својим, и свакојака стока по врстама својим, и што се год миче по земљи по врстама својим, и птице све по врстама својим, и што год лети и има крила;
15. Дође к Ноју у ковчег по двоје од свакога тијела у којем има жива душа.
16. Мушко и женско од свакога тијела уђоше, као што бјеше Бог заповједио Ноју; па Господ затвори за њим.
17. И би потоп на земљи за четрдесет дана; и вода дође и узне ковчег, и подиже га од земље.
18. И навали вода, и уста јако по земљи, и ковчег стаде пловити водом.
19. И наваливаше вода све већма по земљи, и покри сва највиша брда што су под цијелијем небом.
20. Петнаест лаката дође вода изнад брда, пошто их покри.
21. Тада изгибе свако *тијело што се мицаше на земљи, птице и стока, и звијери и све што гамиже по земљи, и сви људи. [**Јов 22, 16; 2 Пет 3, 6.*]
22. Све што имаше душу живу у носу, све што бијаше на суку, помрије.
23. И истријеби се свако тијело живо на земљи, и људи и стока што год гамиже и птице небеске, све, велим, истријеби се са земље; само Ноје оста и што с њим бјеше у ковчегу.
24. И стајаше вода поврх земље сто и педесет дана.

8. Крај Потопа. Нојеве жртве из захвалности. Господње обећање.

1. А Бог се опомену Ноја и свијех звијери и све стоке што бјеху с њим у ковчегу; и посла Бог вјетар на земљу да узбије воду.
2. И затворише се *извори бездану и уставе небеске, и дажд с неба престаде. [**1 Мој 7,11.*]
3. И стаде вода опадати на земљи, и једнако опадаше послјије сто и педесет дана;
4. Те се устави ковчег седмога мјесеца дана седамнаестога на планини Арарату.
5. И вода опадаше све већма до десетога мјесеца; и првога дана десетога мјесеца показаше се врхови од брда.
6. А послјије четрдесет дана отвори Ноје прозор на ковчегу, који бјеше начинио;
7. И испусти гаврана, који једнако одлијеташе и долијеташе докле не пресахну вода на земљи.
8. Па пусти и голубицу да би видио је ли опала вода са земље.
9. А голубица не нашавши гдје би стала ногом својом, врати се к њему у ковчег, јер још бјеше вода по свој земљи; и Ноје пруживши руку, ухвати је и узне к себи у ковчег.
10. И почека још седам дана, па опет испусти голубицу из ковчегу.
11. И пред вече врати се к њему голубица и, гле, у кљуноу јој лист маслинов, који бјеше откинула; тако позна Ноје да је опала вода са земље.
12. Али почека још седам дана, па опет испусти голубицу, а она му се више не врати.
13. Шест стотина прве године вијека Нојева први дан првога мјесеца усахну вода на земљи; и Ноје откри кров на ковчегу, и угледа земљу суху.

14. А другога мјесеца двадесет седмога дана бјеше сва земља суха.
15. Тада рече Бог Ноју говорећи:
16. Изиди из ковчега, ти и жена твоја и синови твоји и жене синова твојих с тобом;
17. Све звијери што су с тобом од свакога тијела, птице и стоку и што год гамиже по земљи, изведи са собом, нека се разиђу по земљи, и нека се *плоде и множе на земљи. [*1 Мој 1, 22.]
18. И изиде Ноје и синови његови и жена његова и жене синова његовијех с њим.
19. Све звијери, све ситне животиње, све птице и све што се миче по земљи по својим врстама изидоше из ковчега.
20. И начини Ноје жртвеник Господу и узе од сваке чисте стоке и од свијех птица чистијех и принесе на жртвенику жртве паљенице.
21. И Господ омириса мирис угодни и рече у срцу својем: Нећу више кети земље с људи, што је *мисао срца човјечјега зла од малена; нити ћу више убијати свега што живи, као што учиних. [*1 Мој 6, 5; Јов 14, 4; Мт 15, 19; Рим 3, 23.]
22. Отселе докле буде земље, неће *нестајати сјетве ни жетве, студени ни врућине, љета ни зиме, дана ни ноћи. [*Ис 54, 9.]

9. *Закони за нови свијет. Завјет и дуга. Нојево проклетство и благослов његове дјеце.*

1. И Бог благослови Ноја и синове његове, и рече им: *Рађајте се и множите се, и напуните земљу; [*1 Мој 1, 28.]
2. И све звијери земаљске и све птице небеске и све што иде по земљи и све рибе морске нека вас се боје и страше; све је предано у ваше руке.
3. Што се год миче и живи, нека вам буде за јело, све вам *то дадох као зелену траву. [*Кол 2, 16.]
4. Али не једите меса с душом његовом, а то му је крв.
5. Јер ћу и вашу крв, душе ваше, искати; од сваке ћу је звијери искати; из руке самога човјека, из руке свакога брата његова искаћу душу човјечију.
6. Ко пролије крв човјечију, његову ће крв пролити *човјек; јер је Бог по својему † обличју створио човјека. [*3 Мој 24, 17; Мт 26, 52; Отк 13, 10; † 1 Мој 1, 27.]
7. Рађајте се, дакле, и множите се; народите се веома на земљи и намножите се на њој.
8. И рече Бог Ноју и синовима његовијем с њим, говорећи:
9. А *ја, ево, постављам завјет свој с вама и с вашим сјеменом након вас, [*1 Мој 6, 18.]
10. И са свијем животињама што су с вама од птица, од стоке и од свега звијерја земаљскога што је с вама, са свачим што је изашло из ковчега, и са свијем звијерјем земаљским.
11. Постављам завјет свој с вама, те отселе неће ниједно тијело погинути од потопа, нити ће више бити потопа да затре земљу.
12. И рече Бог: Ево знак завјета који постављам између себе и вас и сваке живе твари, која је с вама до вијека:
13. Метнуо сам дугу своју у облаке, да буде знак завјета између мене и земље.
14. Па кад облаке навучем на земљу, видјеће се дуга у облацима,
15. И опоменућу се завјета својега који је између мене и вас и сваке душе живе у сваком тијелу, и неће више бити од воде потопа да затре свако тијело.
16. Дуга ће бити у облацима, па ћу је погледати, и опоменућу се вјечнога завјета између Бога и сваке душе живе у сваком тијелу које је на земљи.
17. И рече Бог Ноју: То је знак завјета који сам учинио између себе и свакога тијела на земљи.
18. А бијаху синови Нојеви који изидоше из ковчега: *Сим и Хам и Јафет; а Хам је отац Хананцима. [*1 Мој 5, 32.]
19. То су три сина Нојева, и од њих се насели сва земља.
20. А Ноје поче радити земљу, и посади виноград.
21. И напив се вина, опи се и откри се наред шатора својега.
22. А Хам, отац Хананцима, видје голотињу оца својега и каза обојици браће своје напољу.
23. А Сим и Јафет узеше хаљину и огрнуше је обојица на рамена своја, и идући натрашке покрише њом голотињу оца својега, лицем на траг окренувши се да не виде голотиње оца својега.
24. А кад се Ноје пробуди од вина, дозна шта му је учинио млађи син,
25. И рече: Проклет да је Ханан, и да буде слуга слугама браће своје!
26. И још рече: Благословен да је Господ Бог Симов, и Ханан да му буде слуга!
27. Бог да рашири Јафета да *живи у шаторима Симовијем, а Ханан да им буде слуга! [*Еф 3, 6.]
28. И поживје Ноје послје потопа триста и педесет година.
29. А свега поживје Ноје девет стотина и педесет година; и умрије.

10. Таблица народа.

1. А ово су племена синова Нојевијех, Сима, Хама и Јафета, којима се родише синови послје потопа.
2. Синови Јафетови: Гамер и Магог и Мадај и Јаван и Товел и Месех и Тирас.
3. А синови Гамерови: Асханас и Рифат и Тогарма.
4. А синови Јаванови: Елиса и Тарсис, Китим и Доданим.
5. Од њих се раздијелише острва народа на земљама својим, свако по језику својему и по породицама својим, у народима својим.
6. А синови Хамови: Хус и Месраин, Фуд и Ханан.
7. А синови Хусови: Сава и Евила и Савата и Регма и Саватака. А синови Регмини: Сава и Дадан.
8. Хус роди и Неврода; а он први би силан на земљи;
9. Бјеше добар ловац пред Господом; зато се каже: Добар ловац пред Господом као Неврод.
10. А почетак царству његову бјеше Вавилон и Орех и Архад и Халани у земљи Сенару.
11. Из те земље изађе Асур, и сазида Ниневију и Ровот град и Халах,
12. И Дасем између Ниневије и Халаха; то је град велик.
13. А Месраин роди Лудеје и Енемеје и Лавеје и Нефталеје,
14. И Патросеје и Хасмеје, одакле изађоше Филистеји и Гафтореји.
15. А Ханан роди Сидона, првенца својега, и Хета,
16. И Јевусеја и Амореја и Гергесеја,
17. И Евеја и Арукеја и Асенеја,
18. И Арадеја и Самареја и Аматеја. А послје се расијаше племена Хананејска.
19. И бјеху међе Хананејске од Сидона идући на Герар па до Газе, и идући на Содом и Гомор и Адаму и Севојим па до Даса.
20. То су синови Хамови по породицама својим и по језицима својим, у земљама својим и у народима својим.
21. И Симу родише се синови, најстаријему брату Јафетову, оцу свијех синова Еверовијех.
22. Синови Симови бјеху: Елам и Асур и Арфаксад и Луд и Арам.
23. А синови Арамови: Уз и Ул и Гатер и Мас.
24. А Арфаксад роди Салу, а Сала роди Евера.
25. А Еверу се родише два сина: Једном бјеше име Фалек, јер се у његово вријеме *раздијели земља, а брату његову име Јектан. [*5 Мој 32, 8.]
26. А Јектан роди Елмодада и Салета и Сармота и Јараха,
27. И Одора и Евила и Деклу,
28. И Евала и Авимаила и Саву,
29. И Уфира и Евилу и Јовава, ти сви бјеху синови Јектанови.
30. И живљаху од Месе, како се иде на Сафир, до гора источнијех.
31. То су синови Симови по породицама својим и по језицима својим, у земљама својим и у народима својим.
32. То су породице синова Нојевијех по племенима својим, у народима својим; и од *њих се раздијелише народи по земљи послје потопа. [*1 Мој 9, 19.]

11. Грађење куле у Вавилону. Пометња језика и расељење народа. Родослов од Сима до Аврама.

1. А бијаше на цијелој земљи један језик и једнаке ријечи.
2. А кад отидоше од истока, нађоше равницу у земљи Сенарској, и населише се ондје.
3. Па рекоше међу собом: Хајде да правимо плоче и да их у ватри печемо. И бјеху им опеке умјесто камена и смола земљана умјесто реча.
4. Послје рекоше: Хајде да сазидамо град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стечемо себи име, да се не бисмо расијали по земљи.
5. А Господ *сиђе да види град и кулу, што зидаху синови човјечији. [*1 Мој 18, 21.]
6. И рече Господ: Гле, народ један, и један језик у свијех, и то почеше радити, и неће им сметати ништа да не ураде што су наумили.
7. Хајде да сиђемо и да им пометемо језик да не разумију један другога што говоре.
8. Тако их Господ расу оданде по свој земљи, те не сазидаше града.
9. Зато се прозва Вавилон, јер ондје помете Господ језик цијеле земље, и оданде их расу Господ по свој земљи.
10. Ово је племе *Симово: Бијаше Симу сто година кад роди Арфаксада, друге године послје

потопа. [*1 Мој 10, 22.]

11. А родив Арфаксада, поживје Сим пет стотина година, рађајући синове и кћери.
12. А Арфаксад поживје тридесет и пет година, и роди Салу;
13. А родив Салу, поживје Арфаксад четири стотине и три године, рађајући синове и кћери.
14. А Сала поживје тридесет година, и роди Евера;
15. А родив Евера, поживје Сала четири стотине и три године, рађајући синове и кћери.
16. А Евер поживје тридесет и четири године, и роди Фалека;
17. А родив Фалека, поживје Евер четири стотине и тридесет година, рађајући синове и кћери.
18. А Фалек поживје тридесет година, и роди Рагава;
19. А родив Рагава, поживје Фалек двјеста и девет година, рађајући синове и кћери.
20. А Рагав поживје тридесет и двије године и роди Серуха;
21. А родив Серуха, поживје Рагав двјеста и седам година, рађајући синове и кћери.
22. А Серух поживје тридесет година, и роди Нахора;
23. А родив Нахора, поживје Серух двјеста година, рађајући синове и кћери.
24. А Нахор поживје двадесет и девет година, и роди Тару;
25. А родив Тару, поживје Нахор сто и деветнаест година, рађајући синове и кћери.
26. А Тара поживје седамдесет година, и роди Аврама, Нахора и Арана.
27. А ово је племе Тарино: Тара роди Аврама, Нахора и Арана; а Аран роди Лота.
28. И умрије Аран прије Таре оца својега на постојбини својој, у Уру Халдејском.
29. И ожени се Аврам и Нахор, и жени Аврамовој бјеше име Сара, а жени Нахоровој име *Мелха, кћи Арана, оца Мелхе и Јесхе. [*1 Мој 22, 20.]
30. А Сара бјеше нероткиња, и не имаше порода.
31. И узе Тара сина својега Аврама и Лота сина Аранова, унука својега, а Сару снаху своју, жену Аврама сина својега; и пођоше заједно из *Ура Халдејскога да иду у земљу Хананску, и дођоше до Харана и ондје се настанише. [*Нем 9, 7.]
32. И поживје Тара свега двјеста и пет година; и умрије Тара у Харану.

12. Позив Авраму. Полазак у земљу Хананску. Прво обећање. Боравак као странца у Мисиру.

1. И *рече Господ Авраму: Иди из земље своје и од рода својега и из дома оца својега у земљу коју ћу ти ја показати. [*4 Мој 23, 9; Дан 7, 3; Јев 11, 8.]
2. И учинићу од тебе велик народ, и *благословићу те, и име твоје прославићу, и ти ћеш бити благослов. [*1 Мој 24, 35.]
3. *Благословићу оне који тебе узблагосиљају, и проклећу оне који тебе успроклињу; и † у теби ће бити благословена сва племена на земљи. [*2 Мој 23, 22; † 1 Мој 18, 18; 22, 18; 26, 4; Пс 72, 17; Дан 3, 25; Гал 3, 8.]
4. Тада пође Аврам, као што му каза Господ, и с њим пође Лот. А бјеше Авраму седамдесет и пет година кад пође из Харана.
5. И узе Аврам Сару, жену своју, и Лота, сина брата својега, са свијем благом које бјеху стекли и с душама које бјеху добили у Харану; и пођоше у земљу Хананску, и дођоше у њу.
6. И прође Аврам ту земљу до мјеста Сихема и до равнице Морешке; а бијаху тада Хананеји у тој земљи.
7. И јави се Господ Авраму и рече: *Твојему сјемени даћу земљу ову. И Аврам начини ондје жртвеник Господу који му се јавио. [*1 Мој 13, 15; 17, 8; Дан 7, 5.]
8. Послије отиде оданде на брдо које је према истоку од Ветиља, и ондје разапешет шатор свој, те му Ветиљ бјеше са запада, а Гај с истока; и ондје начини Господу жртвеник, и призва име Господње.
9. Оданде отиде Аврам даље идући на југ.
10. Али наста глад у оној земљи, те Аврам сиђе у Мисир да се ондје склони; јер глад бјеше велика у оној земљи.
11. А кад се приближи да већ уђе у Мисир, рече Сари, жени својој: Гле, знам да си жена лијепа у лицу.
12. Зато кад те виде Мисирци рећи ће: Ово му је жена. Па ће ме убити, а тебе ће оставити у животу.
13. Него хајде, кажи да си ми сестра, те ће мени бити добро тебе ради и остаћу у животу уз тебе.
14. И кад дође Аврам у Мисир, видјеше Мисирци жену да је врло лијепа.
15. И видјеше је кнезови Фараонови, и хвалише је пред Фараоном. И узеше је у двор Фараонов.
16. И он чињаше добро Авраму ње ради, те имаше оваца и говеда и магараца и слугу и слушкиња и магарца и камила.
17. Али Господ пусти велика *злана Фараона и на дом његов због Саре, жене Аврамове. [*Пс 105, 14.]

18. Тада дозва Фараон Аврама и рече му: Шта ми то учини? Зашто ми нијеси казао да ти је жена?
 19. Зашто си казао: Сестра ми је, те је узех за жену? Сад ето ти жене, узми је, па иди.
 20. И Фараон заповједи људима за њ, те га испратише и жену његову и што год имаше.

13. *Аврам се одјељује од Лота. Поновљено обећање.*

1. Тако отиде Аврам из Мисира горе на југ, он и жена му и све што имаше, такођер и Лот с њим.
2. А бијаше Аврам врло *богат стоком, сребром и златом. [*ПрС 10, 22.]
3. И иђаше својим путовима од југа све до Ветиља, до мјеста гдје му прво бијаше шатор, између Ветиља и Гаја,
4. *До мјеста гдје пређе бјеше начинио жртвеник; и ондје призва Аврам име Господње. [*1 Мој 12, 8.]
5. А и Лот који иђаше с Аврамом, имаше оваца и говеда и шатора.
6. И земља не могаше их носити заједно, јер благо њихово бијаше велико да не могаху живјети заједно,
7. И бијаше свађа међу пастирима Аврамове стоке и пастирима Лотове стоке. А у то вријеме живљаху Хананеји и Ферезеји у оној земљи.
8. Па Аврам рече Лоту: Немој да се свађамо ја и ти, ни моји пастири и твоји пастири; јер смо браћа.
9. Није ли ти отворена цијела земља? Одијели се од мене. Ако ћеш ти налијево, ја ћу надесно; ако ли ћеш ти надесно, ја ћу налијево.
10. Тада Лот подиже очи своје и сагледа сву равницу Јорданску како цијелу натапаше ријека, бјеше као врт Господњи, као земља Мисирска, све до Загора, прије него Господ затре Содом и Гомору.
11. И Лот изабра себи сву равницу Јорданску, и отиде Лот на исток; и раздијелише се један од другога:
12. Аврам живљаше у земљи Хананској, а Лот живљаше по градовима у оној равници премјештајући своје шаторе до Содома.
13. А људи у Содому бијаху *неваљали, и гријешаху Господу веома. [*1 Мој 18, 20; 19, 4-9.]
14. А Господ рече Авраму, пошто се Лот одијели од њега: Подигни сада очи своје, па погледај с мјеста гдје си на сјевер и на југ и на исток и на запад.
15. Јер сву земљу што видиш теби ћу дати и сјемени твојему до вијека.
16. И *учинићу да сјемења твојега буде као праха на земљи; ако ко узможе избројити прах на земљи, моћи ће избројити и сјеме твоје. [*1 Мој 28, 14; 4 Мој 23, 10.]
17. Устани и пролази ту земљу у дужину и у ширину; јер ћу је теби дати.
18. И Аврам диже шаторе и дође и *насели се у равници Мамријској, која је код Хеврона, и ондје начини жртвеник Господу. [*1 Мој 14, 13, 24.]

14. *Рат царева. Аврам спасава Лота, а Мелхиседек благосиља Аврама.*

1. А кад бјеше Амарфалцар Сенарски, Ариох цар Еласарски, Ходологомор цар Еламски и Таргал цар Гојимски,
2. Завојштише на Валу цара Содомскога, и на Варсу цара Гоморскога, и на Сенара цара *Адамскога, и на Симовора цара Севојимскога и на цара од Валаке, који је сада Сигор. [*5 Мој 29, 23.]
3. Сви се ови скупише у долини Сидимској, која је сада Слано море.
4. Дванаест година бјеху служили Ходологомору, па тринаесте године одметнуше се.
5. А четрнаесте године дође Ходологомор и цареви који бијаху с њим, и побише Рафаје у Астароту Карнајимском и Зузеје у Аму и Омеје у пољу Киријатајском,
6. И Хореје у планини њиховој Сиру до равнице Фаранске покрај пустиње.
7. Отуда вративши се, дођоше у Ен-Миспат, који је сада Кадис, и исекоше све који живљаху у земљи Амаличкој, и Амореје који живљаху у Асасон-Тамару.
8. Тада изиде цар Содомски и цар Гоморски и цар Адамски и цар Севојимски и цар од Валахе, која је сада Сигор, изидоше на њих у долину Сидимску,
9. На Ходологомора цара Еламскога, и на Таргала цара Гојимскога, и на Амарфала цара Сенарскога, и на Ариоха цара Еласарскога, четири цара на пет.
10. А у долини Сидимској бијаше много рупа из којих се вадила смола; и побјеже цар Содомски и цар Гоморски, и ондје падоше, а што оста побјеже у планину.
11. И узеше све благо у Содому и Гомори и сву храну њихову, и отидоше.
12. Узеше и Лота, синовца Аврамова, и благо његово, и отидоше, јер живљаше у *Содому. [*1 Мој 13, 12.]
13. А дође један који бјеше утекао, те јави Авраму Јеврејину, који живљаше у равни Мамрија

Аморејина, брата Есхолу и брата Авнану, који бјеху у вери с Аврамом.

14. А кад Аврам чу да му се заробио синовац, наоружа слуге своје, триста осамнаест, који се родише у његовој кући, и пође у потјеру до Дана.

15. Ондје разредивши своје, удари на њих ноћу са слугама својим, и разби их, и отјера их до Ховала, који је налијево од Дамаска,

16. И поврати све благо; поврати и Лота, синовца својега, с благом његовијем, и жене и људе.

17. А цар Содомски изиде му на сусрет, кад се врати разбивши Ходологомора и цареве што бијаху с њим, у долину Савину, која је сада Долина царева.

18. А Мелхиседек, цар Салимски, изнесе хљеб и вино; а он бијаше свештеник Бога Вишњег.

19. И благослови га говорећи: Благословен да је Аврам Богу Вишњему, чије је небо и земља!

20. И благословен да је Бог Вишњи, који предаде непријатеље твоје у руке твоје! И даде му Аврам десетак од свега.

21. А цар Содомски рече Авраму: Дај мени људе, а благо узми себи.

22. А Аврам рече цару Содомском: Дижем руку своју ка Господу Богу Вишњему, чије је небо и земља, заклинајући се:

23. Ни конца ни ремена од обуће нећу узети од свега што је твоје, да не речеш: Ја сам обогатио Аврама,

24. Осим што су појели момци, и осим дијела људима који су ишли са мном, Есхолу, Авнану и Мамрију, они нека узму свој дио.

15. Бог обећао Авраму сина. Његово вјеровање. Божији Завјет са њим.

1. Послије овијех ствари дође Авраму ријеч Господња у утвари говорећи: Не бој се, Авраме, ја сам ти *штит, и плата је твоја врло велика. [*Пс 3, 3; 84, 11; 119, 114.]

2. А Аврам рече: Господе, Господе, шта ћеш ми дати кад живим без дјете, а на ком ће остати моја кућа то је Елијезер овај Дамаштанин?

3. Још рече Аврам: Ето, мени нијеси дао порода, па ће слуга рођен у кући мојој бити мој нашљедник.

4. А гле, Господ му проговори: Неће тај бити нашљедник твој, него који ће изаћи од тебе – тај ће ти бити нашљедник.

5. Па га изведе напоље и рече му: Погледај на небо и преброј звијезде, ако их можеш пребројити. И рече му: *Тако ће бити сјеме твоје. [*1 Мој 22, 17; 2 Мој 32, 13; 5 Мој 1, 10; Рим 4, 18.]

6. И *повјерова Аврам Богу, а он му прими то у правду. [*Рим 4, 3, 9, 22; Јак 2, 23.]

7. И рече му: Ја сам Господ који те изведох из Ура Халдејскога да ти дам земљу ову да буде твоја.

8. А он рече: Господе, Господе, *по чему ћу познати да ће бити моја? [*2 цар 20, 8; Лк 1, 18.]

9. И рече му: Принеси ми јуницу од три године и козу од три године и овна од три године и грлицу и годупче.

10. И он узе све то, и *расијече на поле, и метну све поле једну према другој; али не расијече птица. [*Јер 34, 18, 19.]

11. А птице слијетаху на те мртве животиње; а Аврам их одгоњаше.

12. А кад сунце бјеше на заходу, ухвати Аврама тврд *сан, и гле, страх и мрак велик обузе га. [*Јов 4, 13.]

13. И Господ рече Авраму: Знај зацијело да ће сјеме твоје бити *дошљаци у земљи туђој, па ће јој служити, и она ће их мучити четири стотине година. [*2 Мој 12, 40; Дан 7, 6.]

14. Али ћу судити и народу којему ће служити; а послје ће они изаћи с великим благом.

15. А ти ћеш отићи к оцима својим у миру, и бићеш погребен у доброј старости.

16. А они ће се у четвртом кољену вратити овамо; јер гријесима Аморејским још није крај.

17. А кад се сунце смири и кад се смрче, гле, пећ се димљаше, и пламен огњени пролажаше између онијех дијелова.

18. Тај дан учини Господ завјет с Аврамом говорећи: *Сјемени твојему дадох земљу ову од воде Мисирске до велике воде, воде Ефрата, [*1 Мој 12, 7.]

19. Кенејску, Кенезејску и Кедмонејску,

20. И Хетејску и Ферезејску и Рафајску,

21. И Аморејску и Хананејску и Гергесејску и Јевусејску.

16. Агара рађа Исмаила. Њено бјежање и повратак.

1. Али Сара, жена Аврамова, не рађаше му дјете. А имаше робинју Мисирку, по имену Агару.

2. Па *рече Сара Авраму: Господ ме је затворио да не родим; него иди к робинји мојој, не бих ли

добила дјеце од ње. И Аврам приста на ријеч Сарину. [*1 Мој 30, 3.]

3. И Сара, жена Аврамова, узе Агару Мисирку, робинју своју, и даде је за жену Авраму мужу својему последије десет година откако се настани Аврам у земљи Хананској.

4. И он отиде к Агари, и она затрудње; а кад видје да је трудна, понесе се од госпође своје.

5. А Сара рече Авраму: Увреда моја пада на тебе; ја ти метнух на крило робинју своју, а она видјевши да је трудна, понесе се од мене. Господ ће судити мени и теби.

6. А Аврам рече Сари: Ето, робинја је твоја у твојим рукама, чини с њом што ти је воља. И Сара је стаде злоставити, те она побјеже од ње.

7. Али* анђеоски Господњи нађе је код студенца у пустињи, код студенца на путу у Сур. [*2 Мој 14, 19; 23, 20; 4 Мој 22, 22; 1 цар 19, 7; 2 цар 19, 35.]

8. И рече јој: Агаро, робинја Сарина, откуда идеш, куда ли идеш? А она рече: Бјежим од Саре госпође своје.

9. А анђеоски Господњи рече: Врати се госпођи својој и покори јој се.

10. Опет јој рече анђеоски Господњи: Умножићу веома сјеме твоје да се неће моћи пребројати од мношине.

11. Још јој рече анђеоски Господњи: Ето си трудна, и родићеш сина, и надјени му име Исмаило; јер је Господ видио муку твоју.

12. А биће човјек убојица; рука ће се његова дизати на свакога а свачија на њега, и *наставаће на погледу свој браћи својој. [*1 Мој 25, 18.]

13. Тада Агара призва име Господа који говори с њом: Ти си Бог који види. Јер говораше: Зар још гледам иза онога који ме видје?

14. Тога ради зове се студенац онај Студенац живог који ме *види; а он је између Кадиса и Варада. [*1 Мој 24, 62; 25, 11.]

15. И роди Агара Авраму сина; и надједо Аврам сину својему, којег му роди Агара, име Исмаило.

16. А бјеше Авраму осамдесет и шест година кад му Агара роди Исмаила.

17. Аврам и Сара добијају име Аврам и Сара. Обрезивање. Обећање Исака.

1. А кад Авраму би деведесет и девет година, јави му се Господ и рече му: Ја сам *Бог свемогући, по мојој вољи живи и буди поштен. [*1 Мој 35, 13; 48, 15; 2 Мој 6, 3.]

2. И учинићу завјет између себе и тебе, и врло ћу те умножити.

3. А Аврам паде ничице. И Господ му још говори и рече:

4. Од мене ево завјет мој с тобом да ћеш бити отац многим народима.

5. Зато се више нећеш звати Аврам, него ће ти име бити Аврам, јер сам те учинио оцем многих народа;

6. Даћу ти породицу врло велику, и начинићу од тебе народе многе, и цареви ће изаћи од тебе.

7. А постављам завјет свој између себе и тебе и сјемена твојега након тебе од кољена до кољена, да је завјет вјечан, *да сам Бог теби и сјемену твојему након тебе; [*Ев 11, 16.]

8. И даћу теби и сјемену твојему након тебе земљу у којој си *дошљак, сву земљу Хананску у државу вјечну, и бићу им Бог. [*1 Мој 23, 4.]

9. И рече Бог Авраму: Ти пак држи завјет мој, ти и сјеме твоје након тебе од кољена до кољена.

10. А ово је завјет мој између мене и вас и сјемена твојега након тебе, који ћете држати: Да се обрезује између вас све *мушкиње. [*Дан 7, 8.]

11. А обрезиваћете крајак тијела својега, да буде знак завјета између мене и вас.

12. Свако мушко дијете кад му буде осам дана да се обрезује од кољена до кољена, родило се у кући или било купљено за новце од којих год странаца, које не буде од сјемена твојега.

13. Да се обрезује које се роди у кући твојој и које се купи за новце твоје; тако ће бити завјет мој на тијелу вашем завјет вјечан.

14. А необрезано мушко, којему се не обреже крајак тијела његова, да се истријеби из народа својега, јер поквари завјет мој.

15. И још рече Бог Авраму: А Сару жену своју не зови је више Сара него нека јој буде име Сара.

16. И ја ћу је благословити, и даћу ти сина од ње; благословићу је, и биће мати многим народима, и цареви народима изаћи ће од ње.

17. Тада паде Аврам ничице, и *насмјија се говорећи у срцу својем: Еда ће се човјеку од сто година родити син? И Сари? Еда ће жена од деведесет година родити? [*1 Мој 18, 12; 21, 6.]

18. И Аврам рече Богу: Нека жив буде Исмаило пред тобом!

19. И рече Бог: Заиста Сара, жена твоја, родиће ти сина, и надјећеш му име Исак; и поставићу завјет свој с њим да буде завјет вјечан сјемену његову након њега.

20. А и за Исмаила услишио сам те; ево, благословио сам га, и даћу му породицу велику, и умножићу га веома; и родиће *дванаест кнезова, и учинићу од њега велик † народ. [*1 Мој 25, 16; †1 Мој 21, 18.]

21. А завјет свој учинићу с Исаком кад ти га роди Сара, догодине у ово доба.

22. И Бог изговоривши, отиде од Аврама горе.

23. И Аврам узе Исмаила, сина својега, и све који се родише у дому његову и које год бјеше купио за своје новце, све мушкиње од домаћих својих; и обреза окрајак тијела њихова у исти дан, као што му каза Бог.

24. А бјеше Авраму деведесет и девет година кад обреза окрајак тијела својега.

25. А Исмаилу сину његову бјеше тринаест година кад му се обреза окрајак тијела његова.

26. У један дан обреза се Аврам и син му Исмаило,

27. И сви домашњи његови, рођени у кући и купљени за новце од странаца, бише обрезани с њим.

18. Три путника у Мамрији. Исак још једном обећан. Најављена пропаст Содома. Аврамова молба.

1. Послије му се јави Господ у равници Мамријској кад сјеђаше на вратима пред шатором својим у подне.

2. *Подигавши очи своје, погледа и, гле, три човјека стајаху према њему. И угледавши их, потрча им у сусрет испред врата шатора својега, и поклони се до земље; [*Јев 13, 2.]

3. И рече: Господе, ако сам нашао милост пред тобом, немој проћи слуге својега.

4. Да вам донесемо мало воде и оперите ноге, те се наслоните мало под овијем дрветом.

5. И изнијећу мало хљеба, те поткријепите срце своје, па онда пођите, кад идете поред слуге својега. И рекоше: Учини што си казао.

6. И Аврам отрча у шатор к Сари, и рече: Брже замијеси три копање бијелога брашна и испеци погаче.

7. Па отрча ка говедима и ухвати теле младо и добро, и даде га момку да га брже зготови.

8. Па онда изнесе масла и млијека и теле које бјеше зготовио, и постави им, а сам стајаше пред њима под дрветом докле јећаху.

9. И они му рекоше: Гдје је Сара, жена твоја? А он рече: Ено је под шатором.

10. А један између њих рече: Догодине у ово доба опет ћу *доћи к теби, а Сара ће жена твоја имати сина. А Сара слушаше на вратима од шатора иза њега. [*1 Мој 17, 19; Рим 9, 9.]

11. А Аврам и Сара бијаху стари и временити, и у Саре бјеше престало што бива у жена.

12. Зато се *насија Сара у себи говорећи: Пошто сам остарјела, сад ли ће ми доћи радост? А и † господар ми је стар. [*1 Мој 17, 17; †1 Пет 3, 6.]

13. Тада рече Господ Авраму: Што се смије Сара говорећи: Истина ли је да ћу родити кад сам остарјела?

14. *Има ли што тешко Господу? Догодине у ово доба опет ћу доћи к теби, а Сара ће имати сина. [*Лк 1, 37.]

15. А Сара удари у бах говорећи: Нијесам се смијала. Јер се уплаши. Али он рече: Није истина, него си се смијала.

16. Потом усташе људи оданде, и пођоше пут Содома; и Аврам пође с њима да их испрати.

17. А Господ рече: Како бих тајио од Аврама шта ћу учинити,

18. Кад ће од Аврама постати велик и силан народ, и *у њему ће се благословити сви народи на земљи? [*1 Мој 12, 3.]

19. Јер знам да ће заповједити синовима својима и дому својему након себе да се држе путова Господњих и да чине што је право и добро, да би Господ навршио на Авраму што му је обећао.

20. И рече Господ: Вика је у Содому и Гомори велика, и гријех је њихов грдан.

21. Зато ћу *сићи да видим еда ли све чине као што вика дође преда ме; ако ли није тако да знам. [*1 Мој 11, 5.]

22. И људи окренувши се *пођоше пут Содома; али Аврам још стајаше пред Господом, [*1 Мој 19, 1.]

23. И приступив Аврам рече: Хоћеш ли *погубити и праведнога с неправедним? [*4 Мој 16, 22; 2 Сам 24, 17.]

24. Може бити да има педесет праведника у граду; хоћеш ли и њих погубити, и нећеш опростити мјесту за онијех педесет праведника што су у њему?

25. Немој то чинити, ни губити праведника с неправедником, да буде праведнику као и неправеднику; немој; еда ли судија цијеле земље неће судити право?

26. И рече Господ: *Ако нађем у Содому педесет праведника у граду, опростићу цијелом мјесту њих ради. [*Јез 22, 30.]

27. А Аврам одговори и рече: Гле, сада бих проговорио Господу, ако и јесам прах и пепео.
28. Може бити праведника педесет мање пет, хоћеш ли за овијех пет затрти сав град? Одговори: Нећу ако нађем четрдесет и пет.
29. И стаде даље говорити, и рече: Може бити да ће се наћи четрдесет. Рече: Нећу због онијех четрдесет.
30. Потом рече: Немој се гњевити, Господе, што ћу рећи; може бити да ће се наћи тридесет. И рече: Нећу ако нађем тридесет.
31. Опет рече: Гле, сада бих проговорио Господу; може бити да ће се наћи двадесет. Рече: Нећу их погубити за онијех двадесет.
32. Најпослије рече: *Немој се гњевити, Господе, што ћу још једном проговорити; може бити да ће се наћи десет. Рече: Нећу их погубити због онијех десет. [*Суд 6, 39.]
33. И Господ отиде свршивши разговор с Аврамом; а Аврам се врати на своје мјесто.

19. Уништење Содома. Лотово спасење. Гријех кћери Лотових.

1. А увече *дођоше два анђела у Содом; а Лот сјеђаше на вратима Содомским; и кад их угледа, устаде те их сретe, и поклони се лицем до земље, [*1 Мој 18, 22.]
2. И рече: Ходите, господо, у кућу слуге својега, и преноћите и оперите ноге своје; па сјутра рано кад устанете, пођите својим путем. А они рекоше: Не, него ћемо преноћити на улици.
3. Али он навали на њих, те се увратише к њему и уђоше у кућу његову, и он их угости, и испече хљебова пријеснијех, и једоше.
4. И још не бјеху легли, а грађани Содомљани слеглоше се око куће, старо и младо, сав народ са свијех крајева,
5. И викаху Лота и говораху му: Гдје су људи што дођоше синоћ к теби? Изведи их к нама да их познамо?
6. А Лот изиде к њима пред врата затворив врата за собом,
7. И рече им: Немојте, браћо, чинити зла.
8. Ево имам двије кћери које још не познаше човјека; њих ћу вам извести, па чините с њима што вам је воља; само не дирајте у оне људе, јер су зато ушли под мој кров.
9. А они му рекоше: Ходи амо. Па онда рекоше: Овај је сам *дошао амо да живи као дошљак, па још хоће да нам суди; сад ћемо теби учинити горе него њима. Па навалише јако на човјека, на Лота, и стадоше истављати врата. [*2 Пет 2, 7, 8.]
10. А она два човјека диглоше руке, и увукоше Лота к себи у кућу, и затворише врата.
11. А људи што бијашу пред вратима кућним, уједанпут ослијепише од најмањег до највећег, те не могаху наћи врата.
12. Тада она два човјека рекоше Лоту: Ако имаш овдје још кога својега, или зета или сина или кћер, или кога год својега у овом граду, гледај нек иду одавде;
13. Јер хоћемо да затremo мјесто ово, јер је *вика њихова велика пред Господом, па нас посла Господ да га затremo. [*1 Мој 18, 20.]
14. И изиде Лот, и каза зетовима својим, за које шћаше дати кћери своје, и рече им: *Устајте, идите из мјеста овога, јер ће сада затрти Господ град овај. Али се зетовима његовијем учини да се шали. [*4 Мој 16, 21.]
15. А кад зора забијеље, навалише анђели на Лота говорећи: Устани, узми жену своју и двије кћери своје које су ту, да не погинеш у безакоњу града тога.
16. А он стаде оклијевати, те људи узеше за руку њега и жену његову и двије кћери његове, јер га бјеше жао Господу, и изведоше га и пустише иза града.
17. И кад их изведоше напоље, рече један: Избави душу своју и *не обзири се натраг, и у цијелој овој равни да нијеси стао; бјежи на оно брдо да не погинеш. [*Мт 24, 16.]
18. А Лот им рече: Немој, Господе!
19. Гле, слуга твој нађе милости пред тобом, и милост је твоја превелика коју ми учини сачувавши ми живот; али не могу утећи на брдо да ме не стигне зло и не погинем.
20. Ено град близу; онамо се може утећи, а мали је; да бјезим онамо; та мали је, те ћу остати жив.
21. А он му рече: Ето, послушаћу те и за то, и нећу затрти града за који рече.
22. Брже бјежи онамо; јер не могу чинити ништа докле не стигнеш онамо. Зато се прозва онај град Сигор.
23. И кад сунце ограну по земљи, Лот дође у Сигор.
24. Тада *пусти Господ на Содом и на Гомору од Господа с неба дажд од сумпора и огња, [*5 Мој 29, 23; Пс 13, 19; Ам 4, 11; Лк 17, 29; 2 Пет 2, 6.]

25. И затре оне градове и сву ону раван, и све људе у градовима и род земаљски.
26. Али жена Лотова бјеше се обазрела идући за њим, и поста *слан камен. [*Лк 17, 32.]
27. А сјутрадан рано уставши Аврам, отиде на мјесто гдје је стајао пред Господом;
28. И погледа на Содом и Гомору и сву околину по оној равни, и угледа, а то се дизаше дим од земље као дим из пећи.
29. Али кад Бог затираше градове у оној равни, опомену се Бог Аврама, и изведе Лота из пропасти кад затре градове гдје живљаше Лот.
30. А Лот отиде из Сигора и настани се на оном брду с двије кћери своје, јер се бојаше остати у Сигору; и живљаше у пећини с двије кћери своје.
31. А старија рече млађој: Наш је отац стар, а нема никога на земљи да дође к нама као што је обичај по свој земљи.
32. Хајде да дамо оцу вина нека се опије, па да легнемо с њим, еда бисмо сачувале сјеме оцу својему.
33. И дадоше оцу вина ону ноћ; и дошавши старија леже с оцем својим, и он не осјети ни кад она леже ни кад устаде.
34. А сјутрадан рече старија млађој: Гле, ноћас спавах с оцем својим. Да му дамо вина и довече, па иди ти и лези с њим еда бисмо сачувале сјеме оцу својему.
35. Па и то вече дадоше оцу вина, и уставши млађа леже с њим, и он не осјети ни кад она леже ни кад устаде.
36. И обје кћери Лотове затрудњеше од оца својега.
37. И старија роди сина и надједему име Моав; од њега су *Моавци до данашњег дана. [*5 Мој 2, 9.]
38. Па и млађа роди сина и надједе му име Вен-Амије; од њега су *Амонци до данашњег дана. [*5 Мој 2, 19; 23, 3.]

20. *Авимелех узима Сару од Аврама и враћа му је са даром.*

1. А Аврам отиде оданде на југ, и настани се између Кадиса и Сура; и живљаше као дошљак у Герару.
2. И говораше за жену своју Сару: Сестра ми је. А цар Герарски Авимелех посла, те узе Сару.
3. Али дође Бог Авимелеху ноћу у сну, и рече му: Гле, погинућеш са жене коју си узео, јер има мужа.
4. А Авимелех не бјеше се ње дотакао, и зато рече: Господе, еда ли ћеш и праведан народ погубити?
5. Није ли ми сам казао: Сестра ми је? А и она сама каза: Брат ми је. Учинио сам у чистоти срца својега и у правди руку својих.
6. Тада му рече Бог у сну: Знаш да си учинио у чистоти срца својега, зато те сачувах да ми не сагријешис, и не дадох да је се дотакнеш.
7. А сада врати човјеку жену његову, јер је пророк, и молиће се за те, те ћеш остати жив. Ако ли не вратиш, знај да ћеш умријети ти и сви твоји.
8. И ујутру рано уста Авимелех, и сазва све слуге своје, и каза им све ово да чују. И уплашише се људи веома.
9. Тада Авимелех дозва Аврама и рече му: Шта си нам учинио? Шта ли сам ти згријешо, те навуче на ме и на царство моје толико зло? Учинио си ми што не ваља чинити.
10. И још рече Авимелех Авраму: Шта ти је било, те си то учинио?
11. А Аврам одговори: Вељах: Јамачно нема страха Божијега у овом мјесту, па ће ме убити због жене моје.
12. А управо и јест ми сестра, кћи оца мојега; али није кћи моје матере, па пође за ме.
13. А кад ме Бог изведе из дома оца мојега, ја јој рекох: Учини добро, и кажи за ме гдје год дођемо: Брат ми је.
14. Тада Авимелех узе оваца и говеда и слуга и слушкиња, те даде Авраму, и врати му Сару жену његову.
15. И рече Авимелех Авраму: Ево, земља ти је моја отворена, живи слободно гдје ти је воља.
16. А Сари рече: Ево дао сам твојему брату тисућу сребрника; гле, он ти је очима покривало пред свима који буду с тобом; и то све да ти је за науку.
17. И Аврам се помоли Богу, и исцијели Бог Авимелеха и жену његову и слушкиње његове, те рађаху.
18. Јер Господ бјеше сасвијем затворио сваку материцу у дому Авимелеху због Саре, жене Аврамове.

21. Рођење Исака. Истјеривање Исмаила и његове мајке. Аврамов завјет са Авимелехом.

1. И Господ походи Сару, као што бјеше рекао, и учини Господ Сари као што бјеше *казао. [*1 Мој 18, 10; Јев 11, 11.]
2. Јер затрудње и роди Сара Авраму сина у старости његовој у исто вријеме кад каза Господ.
3. И Аврам надједо име сину који му се роди, којега му роди Сара, Исак.
4. И обреза Аврам сина својега Исака кад би од осам дана, као што му *заповједи Бог. [*1 Мој 17, 10, 12.]
5. А Авраму бјеше *сто година кад му се роди син Исак. [*1 Мој 17, 17.]
6. А Сара рече: Бог ми учини смијех; ко год чује, смијаће ми се.
7. И рече: Ко би рекао Авраму да ће Сара дојити дјецу? Ипак му *родих сина у старости његовој. [*1 Мој 18, 12.]
8. А кад дијете дорасте да се одбије од сисе, учини Аврам велику гозбу онај дан кад одбише Исака од сисе.
9. И Сара видје сина Агаре Мисирке, која га роди Авраму, гдје се подсмјева;
10. Па рече Авраму: *Отјерај ову робинју са сином њезинијем, јер син ове робинје неће бити нашљедник с мојим сином, с Исаком. [*Гал 4, 30.]
11. А то Авраму би врло криво због сина његова.
12. Али Бог рече Авраму: Немој да ти је криво због дјетета и због робинје твоје. Што ти је год казала Сара, послушај; јер ће ти се *у Исаку сјеме прозвати. [*Рим 9, 7, 8; Јев 11, 18.]
13. Али ћу и од сина робинјина учинити *народ, јер је твоје сјеме. [*1 Мој 17, 20.]
14. И Аврам устав ујутру рано, узео хљеба и мјешину воде, и даде Агари метнувши јој на леђа, и дијете, и отпусти је. А она отишавши луташе по пустињи Вирсавској.
15. А кад нестало воде у мјешини, она баци дијете под једно дрво,
16. Па отиде колико се може стријелом добацити и сједо према њему; јер говораше: Да не гледам како ће умријети дијете. И сједехи према њему, стаде иза гласа плакати.
17. А Бог чу глас дјетињи, и анђео Божји викну с неба Агару и рече јој: Што ти је, Агаро? Не бој се, јер Бог чу глас дјетињи оданде гдје је.
18. Устани, дигни дијете и узми га у наручје; јер ћу од њега учинити велик народ.
19. И Бог јој отвори очи, те угледа студенац; и отишавши напуни мјешину воде и напоји дијете.
20. И Бог бијаше с дјететом, те одрасте, и живљаше у пустињи и поста стријелац.
21. А живљаше у пустињи Фарану. И мати га ожени из земље Мисирске.
22. У то вријеме рече *Авимелехи Фихол, војвода његов, Авраму говорећи: Бог је с тобом у свему што радиш. [*1 Мој 26, 26.]
23. Закуни ми се сада Богом да нећеш преварити мене ни сина мојега ни унука мојега, него да ћеш добро онако како сам ја теби чинио и ти чинити мени и земљи у којој си дошљак.
24. А Аврам рече: Хоћу се заклети.
25. Али Аврам прекори Авимелеха за студенац, који *узеше на силу слуге Авимелехове. [*1 Мој 26, 15, 18.]
26. А Авимелех рече: Не знам ко је то учинио; нити ми ти каза, нити чух до данас.
27. Тада Аврам узео оваца и говеда, и даде Авимелеху, и ухватише вјеру међу собом.
28. И Аврам одлучи седам јагањаца из стада.
29. А Авимелех рече Авраму: Шта ће оно седам јагањаца што си одлучио?
30. А он одговори: Да примиш из моје руке оно седам јагањаца, да ми буде свједочанство да сам ја ископао овај студенац.
31. Отуда се *прозва оно мјесто Вир-Савеја, јер се ондје заклеше обојица. [*1 Мој 26, 33.]
32. Тако ухватише вјеру на Вирсавеји. Тада се диже Авимелех и Фихол, војвода његов, и вратише се у земљу Филистејску.
33. А Аврам посади луг на Вирсавеји, и ондје призва име Господа Бога *вјечнога. [*Ис 40, 28; Рим 16, 26.]
34. И Аврам живљаше као дошљак у земљи Филистејској много времена.

22. Жртвовање Исака. Потврђивање обећања. Нахорови потомци.

1. Послије тога шћаше Бог *окушати Аврама, па му рече: Авраме! А он одговори: Ево ме. [*Јев 11, 17; Јак 1, 12.]
2. И рече му Бог: Узми сада сина својега, јединца својега милога, Исака, па иди у земљу *Морију и спали га на жртву тамо на брду гдје ћу ти казати. [*2 дн 3, 1.]
3. И сјутрадан рано уставши, Аврам осамари магарца својега, и узео са собом два момка и Исака

сина својега; и нацијепавши дрва за жртву подиже се и пође на мјесто које му каза Бог.

4. Трећи дан подигавши очи своје, Аврам угледа мјесто издалека.

5. И рече Аврам момцима својим: Останите ви овдје с магарцем, а ја и дијете идемо онамо, па кад се помолимо Богу, вратићемо се к вама.

6. И узевши Аврам дрва за жртву, напрти Исаку сину својему, а сам узе у своје руке огња и нож; па отидоше обојица заједно.

7. Тада рече Исак Авраму оцу својему: Оче! А он рече: Што, сине! И рече Исак: Ето огња и дрва, а гдје је јагње за жртву?

8. А Аврам одговори: Бог ће се, синко, постарати за јагње себи на жртву. И иђаху обојица заједно.

9. А кад дођоше на мјесто које му Бог каза, Аврам начини ондје жртвеник, и метну дрва на њ, и свезавши Исака сина својега, *метну га на жртвеник врх дрва; [*Јак 2, 21.]

10. И измахну Аврам руком својом и узе нож да закоље сина својега.

11. Али анђеоски Господњи викну га с неба и рече: Авраме! Авраме! А он рече: Ево ме.

12. А анђеоски рече: Не дижи руке своје на дијете, и не чини му ништа; јер сада познах да се бојиш Бога кад нијеси пожалио сина својега, јединца својега, мене ради.

13. И Аврам подигавши очи своје погледа; и гле, ован иза њега заплео се у чести роговима; и отишавши Аврам узе овна и спали га на жртву умјесто сина својега.

14. И назва Аврам оно мјесто: Господ ће се постарати. Зато се и данас каже: На брду, гдје ће се Господ постарати.

15. И анђеоски Господњи опет викну с неба Аврама.

16. И рече: *Собом се заклех, вели Господ: Кад си тако учинио и нијеси пожалио сина својега, јединца својега, [*Јев 6, 13.]

17. Заиста ћу те благословити и сјеме твоје веома умножити, да га буде као *звјезда на небу и као † пијеска на бријегу морском; и **наслиједиће сјеме твоје врата непријатеља својих. [*1 Мој 15, 5; † 1 Мој 13, 16; **1 Мој 24, 60.]

18. И *благословиће се у сјемени твојем сви народи на земљи кад си послушао глас мој. [*1 Мој 12, 3; Гал 3, 16.]

19. Тада се Аврам врати к момцима својим, те се дигоше, и отидоше заједно у Вирсавеју, јер Аврам живљаху у Вирсавеји.

20. Послије тога јавише Авраму говорећи: Гле, и *Мелха роди синове брату твојему Нахору: [*1 Мој 11, 29.]

21. Уза првенца и Вуза брата му, и Камуила, оца Арамова,

22. И Хазада и Азава и Фалдеса и Јелдафа и Ватуила.

23. А *Ватуило роди Ревеку. Осамих роди Мелха Нахору, брату Аврамову. [*1 Мој 24, 15.]

24. А иноча његова, по имену Ревма, роди и она Тавека и Гама и Тохоса и Моха.

23. Сарина смрт и погреб. Аврам купује породично мјесто погребња.

1. А поживје Сара сто и двадесет и седам година; то су године вијека Сарина;

2. И умрије Сара у Киријат-Аври, а то је Хеврон, у земљи Хананској. И дође Аврам да ожали Сару и оплаче.

3. А кад уста Аврам од мртваца својега, рече синовима Хетовијем говорећи:

4. Странац сам и дошљак код вас; дајте ми да имам гроб код вас да погребем мртваца својега испред очију својих.

5. А синови Хетови одговорише Авраму говорећи му:

6. Чуј нас, господару; ти си кнез од Бога међу нама; у најбољем гробу нашем погребимо мртваца својега; нико између нас неће ти затворити гроба својега да не погребеш мртваца својега.

7. Тада уста Аврам и поклони се народу земље оне, синовима Хетовијем;

8. И рече им говорећи: Ако хоћете да погребем мртваца својега испред очију својих, послушајте ме, и говорите за мене Ефрону, сину Сарову,

9. Нека ми да пећину у Макпели, која је на крају њиве његове; за новце нека ми је да међу вама колико вриједи, да имам гроб.

10. А Ефрон сјеђаше усред синова Хетовијех. Па рече Ефрон Хетовијем Авраму пред синовима Хетовијем, који слушаху, пред свијем који улажаху на врата града његова, говорећи:

11. Не, господару; чуј ме: Поклањам ти њиву, и пећину код ње поклањам ти; пред синовима народа својега поклањам ти је, погребимо мртваца својега.

12. А Аврам се поклони народу земље оне,

13. И рече Ефрону пред народом земље оне говорећи: Ако си вољан, чуј ме: Да ти дам шта вриједи

њива, узми од мене, па ћу онда погрести мртваца својега ондје.

14. А Ефрон одговори Авраму говорећи му:

15. Господару, чуј ме: Земља вриједи четири стотине сикала сребра између мене и тебе; шта је то?

Само ти погреби мртваца својега.

16. А Аврам чувши Ефрона измјери му сребро, које рече пред синовима Хетовијем, четири стотине сикала сребра, како су ишли међу трговцима.

17. И *њива Ефронова у Макпели према Мамрији, њива с пећином која је на њој, и сва дрвета на њиви и по међи њезиној унаоколо, [*1 Мој 25, 9; 49, 30; 50, 13.]

18. Поста Аврамова пред синовима Хетовијем, пред свјема који улазе на врата града онога.

19. Потом погребје Аврам Сару жену своју у пећини на њиви Макпели према Мамрији, а то је Хеврон, у земљи Хананској.

20. И потврдише синови Хетови њиву и пећину на њој Авраму да има гроб.

24. *Исак се жени Ревеком.*

1. А Аврам бјеше стар и временит, и Господ бјеше *благословио Аврама у свему; [*1 Мој 12, 2; Пс 112, 3.]

2. И рече Аврам служи својему најстаријему у кући својој, који бјеше над свијем добром његовијем: Метни руку своју под стегно моје,

3. Да те закунем Господом Богом небеским и Богом земаљским да нећеш *довести жене сину мојему између кћери овијех Хананеја, међу којима живим; [*1 Мој 28, 1; 2 Мој 34, 16.]

4. Него да ћеш отићи у земљу моју и у род мој и довести жену сину мојему Исаку.

5. А слуга му рече: И ако дјевојка не хтједбуде поћи са мном у ову земљу; хоћу ли одвести сина твојега у земљу из које си се иселио?

6. А Аврам му рече: Пази да не одведеш сина мојега онамо.

7. Господ Бог небески, који ме је *узео из дома оца мојега и из земље рода мојега, и који ми је † рекао и заклео ми се говорећи: Сјмену ћу твојему дати земљу ову, он ће послати анђела својега пред тобом да доведеш жену сину мојему оданде. [*2 дн 36, 23; Нем 2, 20; † 1 Мој 12, 1.]

8. Ако ли дјевојка не хтједбуде поћи с тобом, онда да ти је проста заклетва моја; само сина мојега немој одвести онамо.

9. И метну слуга руку своју под стегно Авраму, господару својему, и закле му се за ово.

10. Тада слуга узе десет камила између камила господара својега да иде, јер све благо господара његова бјеше под његовом руком; и отишав дође у Месопотамију до града *Нахорова. [*1 Мој 27, 43.]

11. И пусти камиле да полијежу иза града код студенца пред вече када излазе грађанке да захватају воде;

12. И рече: Господе Боже господара мојега Аврама, дај ми срећу данас и учини милост господару мојему Авраму.

13. Ево, ја ћу стајати код овога студенца, а грађанке ће доћи да захватају воде.

14. Којој дјевојци речем: Нагни крчаг свој да се напијем, а она рече: На пиј, и камиле ћу ти напојити; дај то да буде она коју си намијенио служи својему Исаку; и по томе да познам да си учинио милост господару мојему.

15. И он још не изговори, а то Ревека, кћи Ватуила, сина *Мелхе, жене Нахора брата Аврамова, дође с крчагом на рамену. [*1 Мој 22, 23.]

16. И бјеше врло лијепа, још дјевојка, још је човјек не бјеше познао. Она сиђе на извор, и наточи крчаг и пође;

17. А слуга искочи пред њу и рече: Дај ми да се напијем мало воде из крчага твојега.

18. А она рече: На пиј, господару. И брже спусти крчаг на руку своју и напоји га.

19. И кад га напоји, рече: И камилама ћу твојим налити нека се напију.

20. И брже изручи крчаг свој у појило, па опет отрча на студенац да налије, и нали свијем камилама његовијем.

21. А човјек јој се дивљаше, и ћуташе, неће ли познати је ли Господ дао срећу путу његову или није.

22. А кад се камиле напише, извади човјек златну гривну од по сикла и метну јој око чела, и двије наруквице метну јој на руке од десет сикала злата.

23. И рече: Чија си кћи? Кажи ми. Има ли у кући оца твојега мјеста за нас да преноћимо?

24. А она му рече: Ја сам кћи Ватуила, сина Мелшина, којега роди Нахору.

25. Још рече: Има у нас много сламе и пића и мјеста за ноћиште.

26. Тада човјек савивши се поклони се Господу,

27. И рече: Благословен да је Господ Бог господара мојега Аврама што не остави милости своје и вјере своје према господару мојем, и путем доведе ме Господ у дом родбине господара мојега.
28. А дјевојка отрча и све ово каза у дому матере своје.
29. А Ревека имаше брата којему име бјеше Лаван; и истрча Лаван к човјеку на студенац,
30. Како видје гривну и наруквице на рукама сестре своје и чу гдје Ревека, сестра му, рече: Тако ми каза човјек; дође к човјеку; а он стајаше код камила на студенцу.
31. И рече: Ходи, који си благословен од Господа; што би стајао напољу? Спремио сам кућу, има мјеста и за камиле.
32. И доведе човјека у кућу, и растовари камиле; и дадоше сламе и пиће камилама, и донесоше воде за ноге њему и људима што бијаху с њим;
33. И поставише му да једе; али он рече: Нећу јести докле не кажем ствар своју. А Лаван му рече: Говори.
34. Тада рече: Ја сам слуга Аврамов.
35. А Господ је благословио господара мојега веома, те је постао велик, и дао му је оваца и говеда, и сребра и злата, и слуга и слушкиња, и камила и магараца.
36. И још Сара, жена господара мојега, роди сина господару мојему у старости његовој, и он му даде све што има.
37. А мене закле господар мој говорећи: Немој довести сину мојему жене између кћери овијех Хананеја, међу којима живим;
38. Него иди у дом оца мојега и у род мој, да доведеш жену сину мојему.
39. А ја рекох господару својему: Може бити да дјевојка неће хтјети поћи са мном.
40. А он ми рече: Господ, по чијој *вољи свагда живљах, послаће анђела својега с тобом, и даће срећу твојему путу да доведеш жену сину мојему од рода мојега, из дома оца мојега. [*1 Мој 17, 1.]
41. Онда ће ти бити проста заклетва моја, кад отидеш у род мој; ако ти је и не даду, опет ће ти бити проста заклетва моја.
42. И кад дођох данас на студенац, рекох: Господе Боже господара мојега Аврама, ако си дао срећу путу мојему, којим идем,
43. Ево, ја ћу стајати код студенца: Која дјевојка дође да захвати воде, и ја јој кажем: Дај ми да се напијем мало воде из крчага твојега,
44. А она ми одговори: И ти пиј и камилама ћу твојим налити; то нека буде жена коју је намијенио Господ сину господара мојега.
45. Ја још не изговорих у срцу својем, а дође Ревека с крчагом на рамену, и сипавши на извор захвати; и ја јој рекох: Дај ми да се напијем.
46. А она брже спустивши са себе крчаг, рече: На пиј, и камиле ћу ти напојити. И кад се напих, напоји и камиле моје.
47. И запитах је говорећи: Чија си кћи? А она одговори: Ја сам кћи Ватуила, сина Нахорова, којега му роди Мелха. Тада јој метнух гривну око чела и наруквице на руке;
48. И падох и поклоних се Господу, и захвалих Господу Богу господара мојега Аврама што ме доведе правијем путем да нађем кћер брата господара својега за сина његова.
49. Ако ћете, дакле, учинити љубав и вјеру господару мојему, кажите ми; ако ли нећете, кажите ми, да идем надесно или налијево.
50. А Лаван и Ватуило одговарајући рекоше: Од Господа је ово дошло; ми ти не можемо казати ни зло ни добро.
51. Ето, Ревека је у твојој власти, узми је па иди, и нека буде жена сину твојега господара, као што каза Господ.
52. А кад чу слуга Аврамов ријечи њихове, поклонил се Господу до земље;
53. И извади слуга закладе сребрне и златне и хаљине, и даде Ревеки; такођер и брату њезину и матери њезиној даде дарове.
54. Потом једоше и пише он и људи који бијаху с њим, и преноћише. А кад ујутру усташе, рече слуга: Пустите ме господару мојему.
55. А брат и мати њезина рекоше: Нека остане дјевојка код нас који дан, барем десет дана, па онда нека иде.
56. А он им рече: Немојте ме задржавати кад је Господ дао срећу мојему путу; пустите ме да идем господару својему.
57. Тада рекоше: Да зовемо дјевојку и упитамо шта она вели.
58. И дозваше Ревеку и рекоше јој: Хоћеш ићи с овијем човјеком? А она одговори: Хоћу.
59. И пустише Ревеку сестру своју и докињу њезину са слугом Аврамовијем и људима његовијем.
60. И благословише Ревеку и рекоше јој: Сестро наша, да се намножиш на тисуће тисућа, и сјеме

твоје да *наслиједи врата својих непријатеља! [*1 Мој 22, 17.]

61. И подиже се Ревека с дјевојкама својим, и посједаше на камиле, и пођоше с човјеком; и слуга узев Ревеку отиде.

62. А Исак иђаше враћајући се од *Студенца живога који ме види (јер живљаше у јужном крају); [*1 Мој 16, 14; 25, 11.]

63. А бјеше изашао Исак у поље пред вече да се помоли Богу; и подигав очи своје, угледа камиле гдје иду.

64. И Ревека подигавши очи своје, угледа Исака, те скочи с камиле,

65. И рече слуги: Ко је онај човјек што иде преко поља пред нас? А слуга рече: Оно је господар мој. И она узе покривало и покри лице.

66. И приповједи слуга Исаку све што је свршио.

67. И одведе је Исак у шатор Саре матере своје; и узев Ревеку, и она му поста жена, и омиље му. И Исак се утјеша за матером својом.

25. Аврамов други брак, смрт и погреб. Исмаилово племе. Исав и Јаков. Исав продаје своје првенаштво.

1. А Аврам узев другу жену, по имену Хетуру.

2. И она му роди Зомрана и Јоксана и Мадана и Мадијама и Јесвока и Соијена.

3. А Јоксан роди Савана и Дедана. А Деданови синови бише Асурим и Латусим и Лаомим.

4. А синови Мадијамови: Ефар и Афир и Енох и Авида и Елдага. Сви бјеху дјеча Хетурина.

5. А Аврам даде све што имаше Исаку;

6. А синовима својих иноча даде Аврам дареве, и оправи их од Исака сина својега још за живота својега на исток, у источни крај.

7. И вијека Аврамова што поживје бјеше сто и седамдесет и пет година.

8. И онемоћав *умрије Аврам у доброј старости, сит живота, и би прибран к роду својему. [*1 Мој 15, 15.]

9. И погребоше га Исак и Исмаило у пећини Макпелској на њиви Ефрона, сина Сара Хетејина, која је према Мамрији;

10. На *њиви коју купи Аврам од синова Хетовијех, ондје је погребен Аврам са Саром женом својом. [*1 Мој 23, 16.]

11. И по смрти Аврамовој благослови Бог Исака сина његова; а Исак живљаше код *Студенца живога који ме види. [*1 Мој 24, 62.]

12. А ово је племе Исмаила, сина Аврамова, којега роди Авраму Агара Мисирка, робиња Сарина,

13. И ово су имена синова Исмаиловијех, како се зваху у племенима својим; првенац Исмаилов Навајот, па Кидар и Навдеило и Масам,

14. И Масма и Дума и Маса,

15. И Хадар и Теман и Јетур и Нафес и Кедма.

16. То су синови Исмаилови, и то су им имена по селима и градовима њиховијем, *дванаест кнезова над својим народима. [*1 Мој 17, 20.]

17. А године су вијека Исмаилова сто и тридесет и седам година. Послије онемоћав умрије, и би прибран к роду својему.

18. И живљаху од Евилата до Сура према Мисиру, како се иде у Асирију; и допаде му *према свој браћи својој да живи. [*1 Мој 16, 12.]

19. А ово је племе Исака, сина Аврамова: Аврам роди Исака;

20. А Исаку бјеше четрдесет година кад се ожени Ревеком, кћерју Ватуила Сирина из Месопотамије, сестром Лавана Сирина.

21. И Исак се мољаше Господу за жену своју, јер бјеше нероткиња; и умоли Господа, те затрудње Ревека жена његова.

22. Али удараху једно о друго дјеца у утроби њезиној, те рече: Ако је тако, на што сам? И отиде да пита Господа.

23. А Господ јој рече: Два су племена у утроби твојој, и два ће народа изаћи из тебе; и један ће народ бити јачи од другога народа, и *већи ће служити мањему. [*1 Мој 27, 29; Мал 1, 3; Рим 9, 12.]

24. И кад дође вријеме да роди, а то близанци у утроби њезиној.

25. И први изађе црвен, сав као руно рутав; и надјеше му име Исав.

26. А послвије изађе брат му, држећи руком за пету Исаву; и надјеше му име Јаков. А бјеше Исаку шездесет година кад их роди Ревека.

27. И дјеца одрастоше, и Исав поста ловац и ратар, а Јаков бјеше човјек кротак и бављаше се у шаторима.

28. И Исак миловаше Исава, јер радо јеђаше лова његова; а Ревека миловаше Јакова.
 29. Једном Јаков скуха јело, а Исав дође из поља уморан.
 30. И рече Исав Јакову: Дај ми да једем тога јела црвенога, јер сам уморан. Отуда се прозва Едом.
 31. А Јаков му рече: Продај ми данас првенаштво своје.
 32. А Исав одговори: Ево, хоћу да умрем, па што ће ми првенаштво?
 33. А Јаков рече: Закуни ми се данас. И он му се закле; тако *продаде своје првенаштво Јакову. [*1 Мој 27, 36; Јев 12, 16.]
 34. И Јаков даде Исаву хљеба и куханог лећа, и он се наједе и напи, па уста и отиде. Тако Исав није марио за првенаштво своје.

26. *Обновљено обећање Исаку. Исак и Ревека у Герару.*

1. Али наста глад у земљи сврх *прве глади која бјеше за времена Аврамова; и Исак отиде к † Авимелеху, цару Филистејском, у Герар. [*1 Мој 12, 10; † 1 Мој 20, 2.]
 2. И јави му се Господ и рече: Немој ићи у Мисир, него сједи у земљи коју ћу ти казати.
 3. Сједи у тој земљи, и ја ћу бити с тобом, и благословићу те; јер ћу теби и сјемени твојему дати све ове земље, и *потврдићу заклетву којом сам се заклео Авраму оцу твојему. [*1 Мој 22, 16.]
 4. И *умножићу сјеме твоје да га буде као звијезда на небу, и даћу сјемени твојему све ове земље; и † у сјемени твојем благословиће се сви народи на земљи. [*1 Мој 15, 5; † 1 Мој 12, 3.]
 5. Зато што је Аврам слушао глас мој и чувао наредбу моју, заповијести моје, правила моја и законе моје.
 6. И оста Исак у Герару.
 7. А људи у мјесту оном питаху за жену његову, а он говораше: Сестра ми је. Јер се бојаше казати: Жена ми је; да ме, вели, не убију ови људи због Ревеке, јер је лијепа.
 8. И кад проведе много времена ондје, догоди се, те погледа Авимелех цар Филистејски с прозора, и видје Исака гдје се шали с Ревеком женом својом.
 9. И дозва Авимелех Исака и рече: Та то ти је жена; како си казао: Сестра ми је? А Исак му одговори: Рекох да не погинем с ње.
 10. А Авимелех рече: Шта си нам учинио? Лако је могао ко од народа овога лећи с твојом женом, те би нас ти увалио у гријех.
 11. И заповједи Авимелех свему народу својему говорећи: Ко се дотакне овога човјека или жене његове, погинуће.
 12. И Исак стаде сијати у овој земљи, и доби оне године по сто, тако га благослови Господ.
 13. И *обогати се човјек, и напредоваше све већма, те поста силан. [*ПрС 10, 22.]
 14. И имаше оваца и говеда и много слуга; а Филистеји му завиђаху,
 15. Па све студенце које бјеху ископале слуге оца његова за времена Аврама оца његова заронише Филистеји, и засуше их земљом.
 16. И Авимелех рече Исаку: Иди од нас, јер си постао силнији од нас.
 17. И Исак отиде оданде, и разапе шаторе у долини Герарској, и настани се ондје.
 18. И стаде Исак откопавати студенце који бјеху ископани за времена Аврама оца његова, и које заронише Филистеји по смрти Аврамовој; и прозва их именима која им бјеше надио отац његов.
 19. И копајући слуге Исакове у оном долу, нађоше студенац живе воде.
 20. Али се свадише пастири Герарски с пастирима Исаковим говорећи: Наша је вода. И надједе име оном студенцу Есек, јер се свадише с њим.
 21. Послије ископаше други студенац, па се и око њега свадише, зато га назва Ситна.
 22. Тада се подиже оданде, и ископа други студенац, и око њега не би свађе; зато га назва Реховот, говорећи: Сад нам даде Господ простора да растемо у овој земљи.
 23. И отиде оданде горе у Вирсавеју.
 24. И исту ноћ јави му се Господ и рече: Ја сам Бог Аврама оца твојега. Не бој се, јер сам ја с тобом, и благословићу те и умножићу сјеме твоје Аврама ради слуге својега.
 25. И *начини ондје жртвеник, и призва име Господње; и ондје разапе шатор свој; и слуге Исакове ископаше ондје студенац. [*1 Мој 12, 7.]
 26. И дође к њему Авимелех из Герара с Охозатом, пријатељем својим, и с *Фихолом, војводом својим. [*1 Мој 21, 22.]
 27. А Исак им рече: Што сте дошли к мени кад мрзите на ме и отјерасте ме од себе?
 28. А они рекоше: Видјесмо заиста да је Господ с тобом, па рекосмо: Нека буде заклетва између нас, између нас и тебе; хајде да ухватимо вјеру с тобом:
 29. Да нам не чиниш зла, као што се ми тебе не дотакосмо и као што ми теби само добро чинисмо,

и пустисмо те да идеш на миру, и ето си благословен од Господа.

30. Тада их он угости; те једоше и пише.

31. А сјутрадан уставши рано, заклеше се један другоме, и отпусти их Исак и отидоше од њега с миром.

32. Исти дан дошавши слуге Исакове казаше му за студенац који ископаше, и рекоше му: Нађосмо воду.

33. И назва га Савеја; *отуда се зове град онај Вирсавеја до данашњег дана. [*1 Мој 21, 31.]

34. А кад би Исаву четрдесет година, *узе за жену Јудиту, кћер Веоха Хетејина, и Васемату, кћер Елона Хетејина. [*1 Мој 36, 2.]

35. И оне задаваху много јада Исаку и Ревеки.

27. Јаков добија лукавством благослов првенца. Исав ради својем брату о глави. Јаковљево бјекство у Харан.

1. Кад Исак остарје и очи му потамњеше, те не виђаше, дозва Исава, старијега сина својега, и рече му: Сине! А он одговори: Ево ме.

2. Тада рече: Ево, остарио сам, не знам кад ћу умријети;

3. Узми оружје своје, тул и лук, и изиђи у планину, те ми улови лова;

4. И зготови ми јело по мојој вољи, и донеси ми да једем, па да те благослови душа моја док нијесам умро.

5. А Ревека чу шта Исак рече сину својему Исаву. И Исав отиде у планину да улови лова и донесе.

6. А Ревека рече Јакову сину својему говорећи: Гле, чух оца твојега, гдје бесједи с Исавом братом твојим и рече:

7. Донеси ми лова и зготови јело да једем, па да те благословим пред Господом док нијесам умро.

8. Него сада, сине, послушај ме што ћу ти казати.

9. Иди сада к стаду и донеси два добра јарета да зготовим оцу твојему јело од њих, како радо једе.

10. Па ћеш унијети оцу да једе и да те благослови док није умро.

11. А Јаков рече Ревеки матери својој: Али је *Исав брат мој рутава, а ја сам гладак; [*1 Мој 25, 25.]

12. Може ме опипати отац, па ће се осјетити да сам га хтио преварити, те ћу навући на се проклетство умјесто благослова.

13. А мати му рече: Нека проклетство твоје, сине, падне на мене; само ме послушај, и иди и донеси ми.

14. Тада отишав узе и донесе матери својој; а мати његова зготови јело како јеђаше радо отац његов.

15. Па онда узе Ревека најљепше хаљине старијега сина својега, које бијаху у ње код куће, и обуче Јакова млађега сина својега.

16. И јарећим кожицама обложи му руке и врат гдје бјеше гладак.

17. И даде Јакову сину својему у руке јело и хљеб што зготови.

18. А он уђе к оцу својему и рече: Оче. А он одговори: Ево ме; који си ти, сине?

19. И Јаков рече оцу својему: Ја, Исав твој првенац; учинио сам како си ми рекао; дигни се, посади се да једеш лова мојега, па да ме благослови душа твоја.

20. А Исак рече сину својему: Кад брже нађе, сине? А он рече: Господ Бог твој даде, те изађе преда ме.

21. Тада рече Исак Јакову: Ходи ближе, сине, да те опипам јеси ли син мој Исав или не.

22. И приступи Јаков к Исаку оцу својему, а он га опипа, па рече: Глас је Јаковљев, али руке су Исавове.

23. И не позна га, јер му руке бјеху као у Исава брата његова рутаве; зато га благослови;

24. И рече му: Јеси ли ти син мој Исав? А он одговори: Ја сам.

25. Тада рече: А ти дај, сине, да једем лова твојега, па да те благослови душа моја. И даде му, те једе; па му донесе и вина, те пи.

26. Потом Исак отац његов рече му: Ходи, сине, целуј ме.

27. И он приступи и цјелива га; а Исак осјети мирис од хаљина његовијех, и благослови га говорећи: Гле, мирис сина мојега као мирис од поља које благослови Господ.

28. Бог ти дао росе небеске, и добре земље и пшенице и вина изобила!

29. *Народи ти служили и племена ти се клањала! Био господар браћи својој и клањали ти се синови матери твоје! † Проклет био који тебе успроклиње, а благословен који тебе узблагосиља! [*1 Мој 25, 23; † 1 Мој 12, 3.]

30. А кад Исак благослови Јакова, и Јаков отиде испред Исака оца својега, у тај час дође Исав брат његов из лова.

31. Па зготови и он јело и унесе оцу својему, и рече му: Устани, оче, да једеш што ти је син уловио,

па да ме благослови душа твоја.

32. А Исак отац његов рече му: Ко си ти? А он рече: Ја, син твој, првенац твој, Исав.

33. Тада се препаде Исак и рече: Ко? Па гдје је онај који улови и донесе ми лова, и од свега једох прије него ти дође, и благослових га? Он ће и остати благословен.

34. А кад чу Исав ријечи оца својега, *вриште иза гласа и ожалости се веома, и рече оцу својему: Благослови и мене, оче. [*Јев 12, 17.]

35. А он му рече: Дође брат твој с пријеваром и однесе твој благослов.

36. А Исав рече: *Право је што му је име Јаков, јер ме већ другом превари. † Првенаштво ми узе, па ето сада ми узе и благослов. Потом рече: Нијеси ли и мени оставио благослов? [*1 Мој 25, 26; † 1 Мој 25, 33.]

37. А Исак одговори и рече Исаву: Ето сам га поставио теби за господара; и сву браћу његову дадох му да му буду слуге; пшеницом и вином укријепих га; па шта бих сада теби учинио, сине?

38. А Исав рече оцу својему: Еда ли је само један благослов у тебе, оче? Благослови и мене, оче. И стаде иза гласа плакати Исав.

39. А Исак отац његов одговарајући рече му: Ево, стан ће ти бити на родној земљи и роси небеској озго.

40. Али ћеш живјети од мача својега, и брату ћеш својему служити; али ће *доћи вријеме, те ћеш пошто се наплачеш, скршити јарам његов с врата својега. [*2 цар 8, 20.]

41. И Исав омрзе љуто на Јакова због благослова којим га благослови отац, и говораше у срцу својем: Близу су жалосни дани оца мојега, тада ћу убити Јакова брата својега.

42. И казаше Ревеки ријечи Исаву сина њезина старијега, а она пославши дозва Јакова млађега сина својега, и рече му: Гле, Исав брат твој тјешу се тијем што хоће да те убије.

43. Него, сине, послушај што ћу ти казати: Устани и бјежи к Лавану брату мојему у Харан.

44. И остани код њега неко вријеме докле прође срдња брата твојега,

45. Докле се гњев брата твојега одврати од тебе, те заборави што си му учинио; а онда ћу ја послати да те доведу оданде. Зашто бих остала без обојице вас у један дан?

46. А Исаку рече Ревека: *Омрзао ми је живот ради овијех Хетејака. Ако се Јаков ожени Хетејком, каквом између кћери ове земље, да што ми живот? [*1 Мој 26, 35.]

28. Бјекство у Харан. Небеске љестве.

1. Тада Исак дозва Јакова и благослови га, и заповједи му и рече: *Немој да се ожениш којом између кћери Хананејских. [*1 Мој 24, 3.]

2. Устани, иди у Падан-Арам у дом *Ватуила, оца матере своје, и оданде се ожени између кћери † Лавана ујака својега. [*1 Мој 22, 23; † 1 Мој 24, 29.]

3. А Бог свемогући да те благослови, и да ти да велику породицу и умножи те да од тебе постане мноштво народа.

4. И да ти да *благослов Аврамов, теби и сјемени твојему с тобом, да наслиједиш земљу у којој си дошљао, коју Бог даде Авраму. [*1 Мој 12, 2.]

5. Тако оправи Исак Јакова, и он пође у Падан-Арам к Лавану, сину Ватуила Сирина, брату Ревеке, матере Јаковљеве и Исавове.

6. А Исав видје гдје Исак благослови Јакова и оправи га у Падан-Арам да се оданде ожени, и гдје благосиљајући га заповједи му и рече: Немој да се ожениш којом између кћери Хананејских,

7. И гдје Јаков послуша оца својега и матер своју, и отиде у Падан-Арам;

8. И видје Исав да кћери Хананејске нијесу по вољи Исаку оцу његову.

9. Па отиде Исав к Исмаилу, и узе за жену преко жена својих Маелету, кћер Исмаила, сина Аврамова, *сестру Навајоту. [*1 Мој 25, 13.]

10. А Јаков отиде од Вирсавеје идући у Харан.

11. И дође на једно мјесто, и ондје заночи, јер сунце бјеше зашло; и узе камен на оном мјесту, и метну га себи под главу, и заспа на оном мјесту.

12. И усни, а то љестве стајаху на земљи, а врхом тицаху у небо, и гле, *анђели Божји по њима се пењаху и слажаху; [*н 1, 51.]

13. И гле, на врху стајаше Господ и рече: Ја сам Господ Бог Аврама оца твојега и Бог Исаков; ту земљу на којој спаваш теби ћу дати и сјемени твојему;

14. И *сјемена ће твојега бити као праха на земљи, те ћеш се раширити на запад и на исток и на сјевер и на југ, и сви народи на земљи благословиће се у теби и † у сјемени твојем. [*1 Мој 13, 16; † 1 Мој 12, 3.]

15. И ево, ја сам с тобом, и чуваћу те куда год поћеш, и доведићу те натраг у ову земљу, јер те нећу

оставити докле год не учиним што ти рекох.

16. А кад се Јаков пробуди од сна, рече: Зацијело је Господ на овом мјесту; а ја не знах.

17. И уплаши се и рече: Како је страшно мјесто ово! Овдје је доиста кућа Божја, и ово су врата небеска.

18. И уста Јаков ујутру рано, и узе камен што бјеше метнуо себи под главу, и утврди га за спомен и прели га уљем.

19. И прозва оно мјесто Ветиљ, а пређе бјеше име ономе граду Луз.

20. И учини Јаков завјет говорећи: Ако Бог буде са мном и сачува ме на путу којим идем и да ми хљеба да једем и одијела да се облачим,

21. И ако се вратим на миру у дом оца својега, Господ ће ми бити Бог;

22. А камен овај који утврдих за спомен, *биће дом Божји; и што ми год даш, од свега ћу десето дати теби. [*1 Мој 35, 7.]

29. *Јаков служи код Лавана за Лију и Рахиљу.*

1. Тада се подиже Јаков и отиде у земљу источну.

2. И обзирући се, угледа студенац у пољу; и где, три стада оваца лежаху код њега, јер се на оном студенцу појаху стада, а велики камен бијаше студенцу на вратима.

3. Ондје се скупљаху сва стада, те пастири одваљиваху камен с врата студенцу и појаху стада, и послјије опет приваљиваху камен на врата студенцу на његово мјесто.

4. И Јаков им рече: Браћо, одакле сте? Рекоше: Из Харана смо.

5. А он им рече: Познајете ли Лавана, сина Нахорова? Они рекоше: Познајемо.

6. Он им рече: Је ли здрав? Рекоше: Јест, и ево Рахиље, кћери његове, гдје иде са стадом.

7. И он рече: Ето још је рано, нити је вријеме враћати стоку; напојте стоку, па идите и пасите је.

8. А они рекоше: Не можемо докле се не скупе сва стада, да одвалимо камен с врата студенцу, онда ћемо напојити стоку.

9. Док он још говораше с њима, дође Рахиља са стадом оца својега, јер она пасијаше овце.

10. А кад Јаков видје Рахиљу кћер Лавана ујака својега, и стадо Лавана ујака својега, приступи Јаков и одвали камен студенцу с врата, и напоји стадо Лавана ујака својега.

11. И пољуби Јаков Рахиљу, и повикавши заплака се.

12. И каза се Јаков Рахиљи да је род оцу њезину и да је син Ревекин; а она отрча те јави оцу својему.

13. А кад Лаван чу за Јакова, сина сестре своје, истрча му у сусрет, и загрли га и пољуби, и уведе у своју кућу. И он приповједи Лавану све ово.

14. А Лаван му рече: Та ти си кост моја и тијело моје. И оста код њега цио мјесец дана.

15. Тада рече Лаван Јакову: Зар бадава да ми служиш што си ми род? Кажи ми шта ће ти бити плата?

16. А Лаван имаше двије кћери: Старијој бјеше име Лија, а млађој Рахиља.

17. И у Лије бјеху кварне очи, а Рахиља бјеше лијепа стаса и лијепа лица.

18. И Јакову омиље Рахиља, те рече: Служићу ти седам година за Рахиљу, млађу кћер твоју.

19. А Лаван му рече: Боље теби да је дам него другом; остани код мене.

20. И одслужи Јаков за Рахиљу седам година, и учинише му се као неколико дана, јер је љубљаше.

21. И рече Јаков Лавану: Дај ми жену, јер ми се наврши вријеме, да легнем с њом.

22. И сазва Лаван све људе из онога мјеста и учини гозбу.

23. А увече узе Лију кћер своју и уведе је к Јакову, и он леже с њом.

24. И Лаван даде Зелфу, робињу своју, Лији кћери својој да јој буде робиња.

25. А кад би ујутру, где, оно бјеше Лија; те рече Јаков Лавану: Шта си ми то учинио? Не служим ли за Рахиљу код тебе? Зашто си ме преварио?

26. А Лаван му рече: Не бива у нашем мјесту да се уда млађа прије старије.

27. Наврши недјељу дана с том, па ћемо ти дати и другу за службу што ћеш служити код мене још седам година других.

28. Јаков учини тако, и наврши с њом недјељу дана, па му даде Лаван Рахиљу кћер своју за жену.

29. И даде Лаван Рахиљи кћери својој робињу своју Валу да јој буде робиња.

30. И тако *леже Јаков с Рахиљом; и вољаше Рахиљу него Лију, и стаде служити код Лавана још седам других година. [*3 Мој 18, 18.]

31. А Господ, видећи да Јаков не мари за Лију, отвори њојзи материцу, а Рахиља оста нероткиња.

32. И Лија затрудње и роди сина, и надједе му име Рувим говорећи: Господ погледа на јаде моје, сада ће ме љубити муж мој.

33. И опет затрудње, и роди сина, и рече: Господ чу да сам презрена, па ми даде и овога. И надједе

му име Симеон.

34. И опет затрудње, и роди сина и рече: Да ако се сада већ приљуби к мени муж мој, кад му родих три сина. Зато му надјеше име Левије.

35. И затрудње опет, и роди сина, и рече: Сада ћу хвалити Господа. За то му надјече име Јуда; и преста рађати.

30. *Јаковљев благослов у дјеци и богатство.*

1. Рахиља, видјевши гдје не рађа дјеце Јакову, позавидје сестри својој; и рече Јакову: Дај ми дјеце или ћу умријети.

2. А Јаков се расрди на Рахиљу и рече: Зар сам ја а не Бог који ти не да порода?

3. А она рече: Ето робиње моје*Вале, лези с њом, нека роди на мојим кољенима, па ћу и ја имати дјеце од ње. [*1 Мој 16, 2.]

4. И даде му Валу робињу своју за жену, а Јаков леже с њом.

5. И затрудње Вала, и роди Јакову сина.

6. А Рахиља рече: Господ ми је судио и чуо глас мој, те ми даде сина. Зато му надјече име Дан.

7. И Вала робиња Рахиљина затрудње опет и роди другог сина Јакову.

8. А Рахиља рече: Борах се жестоко са сестром својом, али одољех. И надјече му име Нефталим.

9. А Лија, видјевши гдје преста рађати, узе Зелфу робињу своју и *даде је Јакову за жену. [*1 Мој 30, 4.]

10. И роди Зелфа, робиња Лијина, Јакову сина;

11. И Лија рече: Дође чета. И надјече му име Гад.

12. Опет роди Зелфа, робиња Лијина, другога сина Јакову;

13. И рече Лија: Благо мени, јер ће ме блаженом звати жене. Зато му надјече име Асир.

14. А Рувим изиде у вријеме жетве пшеничне и нађе мандрагору у пољу, и донесе је Лији матери својој. А Рахиља рече Лији: Дај ми мандрагору сина својега.

15. А она јој рече: Мало ли ти је што си ми узела мужа? Хоћеш да ми узмеш и мандрагору сина мојега? А Рахиља јој рече: Нека ноћас спава с тобом за мандрагору сина твојега.

16. И увече кад се Јаков враћаше из поља, изиде му Лија у сусрет и рече: Спаваћеш код мене, јер те купих за мандрагору сина својега. И спава код ње ону ноћ.

17. А Бог услиши Лију, те она затрудње, и роди Јакову петог сина.

18. И рече Лија: Господ ми даде плату моју што дадох робињу своју мужу својему. И надјече му име Исахар.

19. И затрудње Лија опет и роди Јакову шестог сина;

20. И рече Лија: Дарива ме Господ даром добријем; да ако се сада већ приљуби к мени муж мој, јер му родих шест синова. Зато му надјече име Завулон.

21. Најпослије роди кћер и надјече јој име Дина.

22. Али се Господ *опомену Рахиље; и услишив је, отвори јој материцу; [*1 Сам 1, 19.]

23. И затрудње и роди сина, и рече: Узе *Бог срамоту моју. [*Ис 4, 1; Лк 1, 25.]

24. И надјече му име Јосиф, говорећи: Нека ми дода Господ још једнога сина.

25. А кад Рахиља роди Јосифа, рече Јаков Лавану: Пустите ме да идем у своје мјесто и у своју земљу.

26. Дај ми жене моје *за које сам ти служио, и дјецу моју, да идем, јер знаш како сам ти служио. [*1 Мој 29, 20, 30.]

27. А Лаван му рече: Немој ако сам нашао милост пред тобом; видим да ме је благословио Господ тебе ради.

28. И још рече: Ишти колико хоћеш плате, и ја ћу ти дати.

29. А Јаков му одговори: Ти знаш како сам ти служио и каква ти је стока постала код мене.

30. Јер је мало било што си имао докле ја не дођох; али се умножи веома, јер те Господ благослови кад ја дођох. Па кад ћу и ја тако себи кућу кућити?

31. И рече му Лаван: Шта хоћеш да ти дам? А Јаков одговори: Не треба ништа да ми даш; него ћу ти опет пасти стоку и чувати ако ћеш ми учинити ово:

32. Да зађем данас по свој стоци твојој, и одлучим све што је шарено и с биљегом, и све што је црно између оваца, и што је с биљегом и шарено између коза, па што последије буде тако, оно да ми је плата.

33. Тако ће ми се последије посвједочити правда моја пред тобом кад дођеш да видиш заслугу моју: Што год не буде шарено ни с биљегом ни црно између оваца и коза у мене, биће крадено.

34. А Лаван рече: Ето, нека буде како си казао.

35. И одлучи Лаван исти дан јарце с биљегом и шарене и све козе с биљегом и шарене, и све на чем бијаше што бијело, и све црно између оваца, и предаде синовима својим.

36. И остави даљине три дана хода између себе и Јакова. И Јаков пасијаше осталу стоку Лаванову.
37. И узе Јаков зеленијех прUTOва топовијех и љесковијех и кестеновијех, и нагули их до бјелине која бјеше на прUTOвима.
38. И меташе нагуљене прUTOве пред стоку у жљебове и корита кад долажаше стока да пије, да би се упаљивала кад дође да пије.
39. И упаљиваше се стока гледајући у прUTOве, и што се млађаше бијаше с биљегом, прутасто и шарено.
40. И Јаков одлучиваше млад, и обраћаше стадо Лаваново да гледа у шарене и у све црне; а своје стадо одвајаше и не обраћаше га према стаду Лаванову.
41. И кад се год упаљиваше стока рана, меташе Јаков прUTOве у корита пред очи стоци да би се упаљивала гледајући у прUTOве;
42. А кад се упаљиваше позна стока, не меташе; тако позне биваху Лаванове, а ране Јаковљеве.
43. И тако се тај човјек обогати врло, те имаше много стоке и слуга и слушкиња и камила и магараца.

31. Јаковљево бјекство са својима. Помирење с Лаваном.

1. А Јаков чу гдје синови Лаванови говоре: Јаков узе све што бјеше нашега оца, и од онога што бјеше нашега оца стече све ово благо.
2. И видје Јаков гдје лице Лаваново није према њему као прије.
3. И Господ рече Јакову: Врати се у земљу отаца својих и у род свој, и ја ћу бити с тобом.
4. И послав Јаков дозва Рахиљу и Лију у поље к стаду својему.
5. И рече им: Видим гдје лице оца нашега није према мени као прије; али је Бог оца мојега био са мном.
6. И ви знате да сам служио оцу вашему како сам год могао;
7. А отац ме је ваш варао и мијењао ми плату десет пута; али му Бог не даде да ме оштети;
8. Кад он рече: *Што буде шарено нека ти је плата, онда се младило све шарено; а кад рече с биљегом што буде нека ти је плата, онда се младило све с биљегом. [*1 Мој 30, 32.]
9. Тако Бог узе стоку оцу вашему и даде је мени;
10. Јер кад се упаљиваше стока, подигох очи своје и видјех у сну, а то овнови и јарци што скачу на овце и козе бијаху шарени, с биљегима прутастим и коластим.
11. А анђеоски Господњи рече ми у сну: Јакове! А ја одговорих: Ево ме.
12. А он рече: Подигни сад очи своје и гледај: овнови и јарци што скачу на овце и козе, шарени су, с биљегима прутастим и коластим; јер видјех све што ти чини Лаван.
13. Ја сам Бог од Ветиља, *гдје си прелио камен и учинио ми завјет; устани сада и иди из ове земље, и врати се на постојбину своју. [*1 Мој 28, 18, 19, 20.]
14. Тада одговори Рахиља и Лија, и рекоше му: Еда ли још имамо какав дио и наслједство у дому оца својега?
15. Није ли нас држао као туђинке кад нас је *продао? Па је још и наше новце једнако јео. [*1 Мој 29, 15, 27.]
16. Јер све ово благо што узе Господ оцу нашему, наше је и наше дјецe. Зато чини све што ти је Господ казао.
17. И подиже се Јаков, и метну дјецу своју и жене своје на камиле;
18. И одведе сву стоку своју и све благо што бјеше стекао, стоку коју бјеше стекао у Падан-Араму, и пође к Исаку оцу својему у земљу Хананску.
19. А Лаван бјеше отишао да стриже овце своје; и Рахиља украде идоле оцу својему.
20. И Јаков отиде крадом од Лавана Сирина не јавивши му да хоће да иде.
21. И побјеже са свијем благом својим, и подиже се, те пријеђе преко воде и упути се ка гори Галаду.
22. А трећи дан јавише Лавану да је побјегао Јаков.
23. И узе са собом браћу своју и пође за њим у потјеру, и за седам дана стиже га на гори Галаду.
24. Али Бог *дође Лавану Сирину ноћу у сну и рече му: Чувај се да не говориш с Јаковом ни лијепо ни ружно. [*1 Мој 20, 3.]
25. И стиже Лаван Јакова; а Јаков бјеше разапео шатор свој на гори, па и Лаван такођер разапео свој с браћом својом на гори Галаду.
26. И Лаван рече Јакову: Шта учини те крадом побјеже од мене и одведе кћери моје као на мач отете?
27. Зашто тајно побјеже и крадом отиде од мене? Нити ми рече да те испратим с весељем и с

пјесмама, с бубњима и с гуслама?

28. Нити ми даде да изљубим синове своје и кћери своје? Лудо си радио.

29. Могао бих вам досадити; али Бог оца нашега ноћас ми рече говорећи: Чувај се да не говориш с Јаковом ни лијепо ни ружно.

30. Иди, дакле, кад си се тако ужелио куће оца својега; али зашто украде богове моје?

31. А Јаков одговори и рече: Бојак се и мишљах: Хоћеш силом отети кћери своје од мене.

32. А богове своје у кога нађеш, онај нека не живи више; пред нашом браћом тражи што је твоје у мене, па узми. Јер Јаков није знао да их је украла Рахиља.

33. И уђе Лаван у шатор Јаковљев и у шатор Лијин и у шатор двију робиња, и не нађе их; и изашав из шатора Лијина, уђе у шатор Рахиљин.

34. А Рахиља узе идоле и сакри их под самар камиле своје и сједе озго; и Лаван пипаше по цијелом шатору, и не нађе.

35. А она рече оцу својему: Немој се срдити, господару, што ти не могу устати, *јер ми је што у жена бива. Тражив, дакле, не нађе идола својих. [*3 Мој 15, 19, 20.]

36. И Јаков се расрди, и стаде корити Лавана, и говорећи рече му: Шта сам учинио, шта сам скривио, те си ме тако жестоко тјерао?

37. Пипао си сав пртљаг мој, па шта си нашао из своје куће? Дај овамо пред моју и своју браћу, нека расуде између нас двојице.

38. Ево двадесет година бијак код тебе: Овце твоје и козе твоје не јаловише се, а овнова из стада твојега не једох.

39. *Што би звијерје заклало нијесам ти доносио, сам сам подмиривао; од мене си искао што би ми било украдено дању или ноћу. [*2 Мој 22, 10.]

40. Дању ме убијаше врућина, а ноћу мраз; и сан ми не падаше на очи.

41. Тако ми је било двадесет година у твојој кући; *служио сам ти четрнаест година за двије кћери твоје и шест година за стоку твоју, и плату си ми мијењао десет пута. [*1 Мој 29, 27, 28.]

42. Да није Бог оца мојега, Бог Аврамов, и *страх Исаков био са мном, би ме зацијело отпустио празна. Али је Бог видио невољу моју и труд руку мојих, па те укори ноћас. [*1 Мој 31, 53.]

43. А Лаван одговори Јакову и рече: Ове су кћери моје кћери, и ови су синови моји синови, и ова стока моја стока, и што год видиш, све је моје; па шта бих учинио данас кћерима својим или синовима њиховијем које родише?

44. Него, хајде да ухватимо вјеру, ја и ти, да буде свједочанство између мене и тебе.

45. И Јаков *узе камен и утврди га за спомен. [*1 Мој 28, 18.]

46. И рече Јаков браћи својој: Накупите камења. И накупише камења и сложише на гомилу, и једоше на гомили.

47. И Лаван га назва Јегар-Сахадут, а Јаков га назва Галед.

48. И рече Лаван: *Ова гомила нека буде свједок између мене и тебе данас. Зато се прозва Галед. [*ИНав 24, 27.]

49. А прозва се и Миспа, јер рече Лаван: Нека Господ гледа између мене и тебе кад не узможемо видјети један другога.

50. Ако уцвијелиш кћери моје и ако узмеш жене преко мојих кћери, неће човјек бити између нас, него гле Бог свједок између мене и тебе.

51. И још рече Лаван Јакову: Гледај ову гомилу и гледај овај споменик, који подигох између себе и тебе.

52. Свједок је ова гомила и свједок је овај споменик: да ни ја нећу пријећи преко ове гомиле к теби, ни ти к мени да нећеш пријећи преко ове гомиле и споменика овога на зло.

53. Бог Аврамов и богови Нахорови, богови оца њихова, нека *суде међу нама. А Јаков се закле † страхом оца својега Исака. [*1 Мој 16, 5; † 1 Мој 31, 42.]

54. И Јаков принесе жртву на гори, и сазва браћу своју на вечеру; и једоше па ноћише на гори.

55. А ујутру рано уста Лаван, и изљуби своју унучад и кћери своје, и благослови их, па отиде и врати се у своје мјесто.

32. *Јаковљев сусрет са анђелима. Његов страх од Исава. Молитва и тајанствена борба. Име Израил.*

1. А Јаков отиде својим путем; и среташе га анђели Божији;

2. А кад их угледа Јаков, рече: Ово је око Божји. И прозва оно мјесто Маханаим.

3. И Јаков посла пред собом гласнике к Исаву брату својему у земљу *Сир, крајину Едомску. [*1 Мој 36, 8.]

4. И заповједи им говорећи: Овако кажите господару мојему Исаву: Слуга твој Јаков овако каже:

Био сам дошљак код Лавана и бавио се досад.

5. А имам волова и магараца, оваца и слуга и слушкиња, и послах да јавим теби, господару својему, еда бих нашао милост пред тобом.

6. И вратише се гласници к Јакову и рекоше му: Идосмо до брата твојега Исава, и ето он ти иде у сусрет с четири стотине момака.

7. А Јаков се уплаши јако и забрину се; па раздијели своје људе и овце и говеда и камиле у двије чете.

8. И рече: Ако Исав удари на једну чету и разбије је, да ако друга утече.

9. И рече Јаков: Боже оца мојега Аврама и Боже оца мојега Исака, Господе, *који си ми казао: Врати се у земљу своју и у род свој, и ја ћу ти бити добротвор! [*1 Мој 31, 3, 13.]

10. Нијесам вриједан толике милости и толике вјере што си учинио служи својему; јер само са штапом својим пријеђох преко Јордана, а сада сам господар од двије чете.

11. Избави ме из руке брата мојега, из руке Исавове, јер се бојим да не дође и убије мене и матери с дјецом.

12. А *ти си казао: Заиста, ја ћу ти бити добротвор, и учинићу сјеме твоје да буде као пијеска морскога, који се не може избројити од множине. [*1 Мој 28, 13, 14.]

13. И заночи ондје ону ноћ, и узео што му дође до руке, да пошље на дар Исаву брату својему,

14. Двјеста коза с двадесет јараца, двјеста оваца с двадесет овнова,

15. Тридесет камила дојилица с камиладма, четрдесет крава с десеторо телаци, двадесет магараца с десеторо магаради.

16. И предаде их слугама својим, свако стадо напосе, и рече слугама: Идите напријед преда мном остављајући доста мјеста између једнога стада и другога.

17. И заповједи првому говорећи: Кад сретнеш Исава брата мојега, па те запита: Чији си и куда идеш и чије је то што гониш пред собом?

18. А ти реци: Слуге твојега Јакова, а ово шаље на дар господару својему Исаву, а ето, и сам иде за нама.

19. Тако заповједи и другому и трећему и свијема који иђаху за стадом, и рече: Тако кажите Исаву кад наиђете на њ.

20. И још кажите: Ето, Јаков слуга твој иде за нама. Јер говораше: Ублажићу га даром који иде преда мном, па ћу му онда видјети лице, да ако ме лијепо прими.

21. Тако отиде дар напријед, а он преноћи ону ноћ код чете своје.

22. И по ноћи уста, и узео обје жене и двије робиње и једанаесторо дјеце своје; и преброди брод Јавок.

23. А пошто њих узео и превео преко потока, претури и остало што имаше.

24. А кад оста Јаков сам, тада се један човјек рваше с њим до зоре.

25. И кад видје да га не може савладати, удари га по зглавку у стегну, те се Јакову ишчаша стегно из зглавка, кад се човјек рваше с њим.

26. Па онда рече: Пустите ме, зора је. А Јаков му рече: *Нећу те пустити докле ме не благословиш. [*Мт 15, 22-28.]

27. А човјек му рече: Како ти је име? А он одговори: Јаков.

28. Тада му рече: *Отселе се нећеш звати Јаков, него Израил; јер си се † јуначки борио и с Богом и с људима, и одолио си. [*1 Мој 35, 10; † Јер 20, 7.]

29. А Јаков запита и рече: Кажите ми како је теби име. А он рече: *Што питаш како ми је име? И благослови га ондје. [*Суд 13, 18.]

30. И Јаков надједо име оному мјесту Фануил; јер, вели, *Бога видјех лицем к лицу, и душа се моја избави. [*2 Мој 33, 20.]

31. И сунце му се роди кад прође Фануил, и храмаше на стегно своје.

32. Зато синови Израилеви не једу крајева од мишића на зглавку у стегну до данашњега дана, што се Јакову повриједише крајеви од мишића на зглавку у стегну.

33. *Јаковљево помирење са Исавом. Јаков се настањује код Сихема.*

1. А Јаков, подигав очи своје погледа, а то *Исав иде, и четири стотине људи с њим. И раздјели дјецу уз Лију и уз Рахиљу и уз двије робиње. [*1 Мој 32, 6.]

2. И намјести напријед робиње и њихову дјецу, па Лију и њезину дјецу за њима, а најпослије Рахиљу и Јосифа.

3. А сам прође напријед, и поклони се до земље седам пута докле дође до брата својега.

4. А Исав притрча преда њ и загрли га и паде му око врата и цјелива га, и обојица се заплакаше,

5. И Исав подигао очи угледа жене и дјецу, па рече: Ко су ти оно? А Јаков рече: Дјеца *коју Бог милостиво дарова служи твојему. [*Пс 127, 3.]
6. И приступише робиње с дјецом својом, и поклонише се.
7. Потом приступи Лија и дјеца њезина, и поклонише се; а најпослије приступи Јосиф и Рахиља, и поклонише се.
8. А Исав рече: Шта ће ти читава*војска она коју сретох? А он рече: Да нађем милост пред господаром својим. [*1 Мој 32, 16.]
9. А Исав рече: Има, брате, у мене доста; нека теби што је твоје.
10. А Јаков рече: Не; ако сам сада нашао милост пред тобом, прими дар из моје руке, јер *видјех лице твоје као да видјех лице Божје, тако си ме лијепо дочекао. [*2 Сам 14, 24.]
11. Прими *дар мој, који ти је доведен; јер ме је обилато обдарио Бог, и имам свега. И навали на њ, те прими. [*1 Сам 25, 27; 30, 26.]
12. Послије рече Исав: Хајде да идемо, ићи ћу и ја с тобом.
13. А Јаков му рече: Зна господар мој да су ова дјеца нејака, и имам оваца и крава дојилица, па ако их устјерам један дан, погинуће ми све стадо.
14. Него господар мој нека иде пред слугом својим, а ја ћу полако ићи колико могу дјеца и стока, докле дођем ка господару својему у Сир.
15. А Исав рече: А оно да ти оставим неколико људи што су са мном. А он рече: Нашто? Дај да нађем милост пред господаром својим.
16. И тако Исав врати се исти дан својим путем у Сир.
17. А Јаков отиде у Сокот, и ондје начини себи кућу, а стоци својој начини стаје; зато назва оно мјесто Сокот.
18. Послије дође Јаков здраво у град Сихем у земљи Хананској, врати се из Падан-Арама, и намјести се према граду.
19. И *купи комад земље, гдје разапешатор свој, од синова Емора, оца Сихемова, за сто новаца. [*ИИНав 24, 32.]
20. И начини ондје жртвеник, и назва га: Силни Бог Израилев.

34. Дина и Сихем. Покољ у Сихему.

1. А*Дина, кћи Лијина, коју роди Јакову, изађе да гледа дјевојке у оном крају. [*1 Мој 30, 12.]
2. А угледа је *Сихем, син Емора Евејина, кнеза од оне земље, и узео је и леже с њом и осрамоти је. [*Суд 9, 28.]
3. И приону срце његово за Дину, кћер Јаковљеву, и дјевојка му омиље, и он јој се умиљаваше.
4. И рече Сихем Емору оцу својему говорећи: Ожени ме овом дјевојком.
5. А Јаков чу да је осрамотио Дину кћер његову; а синови његови бијаху у пољу са стоком његовом, и Јаков оћутје докле они не дођу.
6. А Емор, отац Сихемов, изиде к Јакову да се разговори с њим.
7. А кад дођоше синови Јаковљеви из поља и чуше шта је било, жао би људима врло и разгњевише се веома што учини срамоту Израилу облежав кћер Јаковљеву, како не би ваљало чинити.
8. Тада им рече Емор говорећи: Син мој Сихем срцем приону за вашу кћер; подајте му је за жену.
9. И опријатељите се с нама; кћери своје удајите за нас и кћерима нашим жените се.
10. Па живите с нама, и земља ће вам бити отворена; настаните се и тргујте и држите баштине у њој.
11. И рече Сихем оцу дјевојчину и браћи јој: Да нађем милост пред вама, и даћу што ми год кажете.
12. Иштите ми колико год хоћете ударја и *дара, ја ћу дати што год кажете; само ми дајте дјевојку за жену. [*2 Мој 22, 16.]
13. А синови Јаковљеви одговорише Сихему и Емору оцу његову пријеварно, јер осрамоти Дину сестру њихову.
14. И рекоше им: Не можемо то учинити ни дати сестре своје за човјека необрезана, јер је то срамота нама.
15. Него ћемо вам учинити по вољи ако ћете се изједначити с нама и обрезати све мушкиње између себе.
16. Онда ћемо удавати своје кћери за вас и женићемо се вашим кћерима, и постаћемо један народ.
17. Ако ли не пристанете да се обрежете, ми ћемо узети своју дјевојку и отићи ћемо.
18. И по вољи бише ријечи њихове Емору и Сихему, сину Еморову.
19. И момак не оклијеваше учинити то; јер му кћи Јаковљева омиље веома; и он бјеше највише

поштован између свијех у кући оца својега.

20. И отиде Емор и син му Сихем на врата града својега, и рекоше грађанима говорећи:

21. Ови људи хоће мирно да живе с нама, да се настане у овој земљи и да тргују по њој; а ево земља је широка и за њих; па ћемо се кћерима њиховијем женити и своје ћемо кћери удавати за њих.

22. Али ће тако пристати да живе с нама и да постанемо један народ ако се све мушкиње међу нама обреже, као што су они обрезани.

23. Њихова стока и њихово благо и сва говеда њихова неће ли бити наша? Сложимо се само с њима, па ће остати код нас.

24. И који год излажаху на врата града његова, сви послушаше Емора и Сихема, сина његова; и обреза се све мушкиње, сви који излажаху на врата града његова.

25. А трећи дан кад они бијаху у боловима, узеше два сина Јаковљева, *Симеон и Левије, браћа Динина, сваки свој мач и уђоше слободно у град и побише све мушкиње. [*1 Мој 49, 5, 6, 7.]

26. Убише и Емора и сина му Сихема оштрим мачем, и узевши Дину из куће Сихемове, отидоше.

27. Тада дођоше синови Јаковљеви на побијене, и оплијенише град, јер у њему би осрамоћена сестра њихова.

28. И узеше овце њихове и говеда њихова и магарце њихове, што год бјеше у граду и што год бјеше у пољу.

29. И све благо њихово, и сву дјecu и жене њихове похватише и одведоше, и што год бјеше у којој кући.

30. А Јаков рече Симеону и Левију: Сметосте ме, и *омразисте ме народу ове земље, Хананејима и Ферезејима; у мене има мало људи, па ако се скупе на ме, хоће ме убити, те ћу се истријебити ја и дом мој. [*2 Мој 5, 21.]

31. А они рекоше: Зар са сестром нашом да раде као с курвом?

35. *Јаковљево виђење у Ветиљу. Рахиљина и Исакова смрт. Јаковљеви синови.*

1. А Бог рече Јакову: Устани, иди горе у *Ветиљ и ондје стани; и начини ондје жртвеник Богу, † који ти се јавио кад си бјежао од Исави брата својега. [*1 Мој 28, 19; † 1 Мој 28, 13.]

2. И Јаков рече породици својој и свијема који бијаху с њим: Баците *туђе богове што су у вас, и очистите се и преобуците се; [*1 Мој 31, 19; ИНав 24, 23; 1 Сам 7, 3.]

3. Па да се дигнемо и идемо горе у Ветиљ, да начиним ондје жртвеник Богу, који ме је чуо у дан невоље моје и *био са мном на путу којим сам ишао. [*1 Мој 28, 20.]

4. И дадоше Јакову све богове туђе који бијаху у њиховијем рукама, и обоце које имаху у ушима; и Јаков их закопа под *храстом код Сихема. [*ИНав 24, 26; Суд 9, 6.]

5. Потом отидоше. А страх Божји дође на градове који бијаху око њих, те се не дигоше у потјеру за синовима Израљевијем.

6. И Јаков и сва чељад што бијаше с њим дођоше у Луз у земљи Хананској, а то је Ветиљ.

7. И ондје начини жртвеник, и назва оно мјесто: Бог Ветиљски, јер му се ондје јави Бог кад је бјежао од брата својега.

8. Тада умрије *Девора, дојкиња Ревекина, и погребоше је испод Ветиља под храстом, који назва Јаков Алон-Вакут. [*1 Мој 24, 59.]

9. И јави се Бог Јакову опет, пошто изиде из Падан-Арама, и благослови га,

10. И рече му Бог: Име ти је Јаков; *али се одсад нећеш звати Јаков, него ће ти име бити Израил. И надједе му име Израил. [*1 Мој 32, 28.]

11. И још му рече Бог: *Ја сам Бог свемогући; расти и множи се; † народ и многи ће народи постати од тебе, и цареви ће изаћи из бедара твојих. [*1 Мој 17, 1; 28, 3, 4; † 1 Мој 17, 6.]

12. И даћу ти земљу коју сам дао Авраму и Исаку, и након тебе сјемени твојему даћу земљу ову.

13. Потом отиде од њега Бог с мјеста гдје му говори.

14. А Јаков мјетну *споменик на истом мјесту гдје му Бог говори, споменик од камена, и покропи га кропљењем и прели га уљем. [*1 Мој 28, 18.]

15. И Јаков прозва мјесто гдје му говори Бог Ветиљ.

16. И отидоше од Ветиља. А кад им оста још мало пута до Ефрате, породи се Рахиља, и бјеше јој тежак порођај.

17. И кад се веома мучаше, рече јој бабица: Не бој се, имаћеш још једнога сина.

18. А кад се растављаше с душом те умираше, назва га Венонија; али му отац надједе име Венијамин.

19. И умрије Рахиља, и погребоше је на путу који иде у *Ефрату, а то је Витлејем. [*Мих 5, 2.]

20. И метну Јаков споменик на гроб њезин. То је споменик на гробу Рахиљину до данашњег дана.

21. Одатле отишав Израилъ разапеш шатор свој иза *куле Мигдоледерске. [*Мих 4, 8.]
22. И кад Израилъ живљаше у оној земљи, отиде Рувим и *леже с Валом, иночком оца својега. И то дочу Израилъ. А имаше Јаков дванаест синова. [*1 Мој 49, 4.]
23. Синови Лијини бјеху Рувим, првенац Јаковљев, и Симеон и Левије и Јуда и Исахар и Завулон;
24. А синови Рахиљини: Јосиф и Венијамин;
25. А синови Вале, робинје Рахиљине: Дан и Нефталим;
26. А синови Зелфе, робинје Лијине: Гад и Асир. То су синови Јаковљеви, који му се родише у Падан-Араму.
27. И Јаков дође к Исаку оцу својему у Мамрију у Киријат-Арву, које је Хеврон, гдје Аврам и Исаак бијаху дошљаци.
28. А Исаку бјеше сто и осамдесет година;
29. И ономоћав умрије Исаак, и би *прибран к роду својему стар и сит живота; и погребоше га Исав и Јаков, синови његови. [*1 Мој 25, 8.]

36. *Родослов племена Исавова.*

1. А ово је племе Исавово, а он је *Едом. [*1 Мој 25, 30.]
2. *Исав се ожени између кћери Хананејских Адом, кћерју Елома Хетејина, и Оливемом, кћерју Ане, сина Севегона Евејина, [*1 Мој 26, 34.]
3. И *Васематом, кћерју Исмаиловом, сестром Наваотовом. [*1 Мој 28, 9.]
4. И роди Ада Исаву Елифаса, а Васемата роди Рагуила.
5. А Оливема роди Јеуса и Јеглома и Кореја. То су синови Исавови, који му се родише у земљи Хананској.
6. И Исав узео жене своје и синове своје и кћери своје и све домашње своје, и стада своја и сву стоку своју и све благо своје што бјеше стекао у земљи Хананској; па отиде у другу земљу далеко од Јакова брата својега.
7. Јер им *благо бијаше врло велико, те не могаху живјети заједно; нити их земља гдје бијаху дошљаци могаше носити од множине стоке њихове. [*1 Мој 13, 6.]
8. И Исав живљаше на планини Сиру. Исав је Едом.
9. А ово је племе Исавова, оца Едомцима, на планини Сиру.
10. Ово су имена синова Исавовијех: Елифас, син Аде жене Исавове, и Рагуило, син Васемате, жене Исавове.
11. А Елифасови синови бјеху: Теман, Омар, Софар, Готом и Кенез.
12. А Тамна бјеше иноча Елифасу, сину Исавову, и роди Елифасу Амалика. То су синови Аде, жене Исавове.
13. А ово су синови Рагуилови: Нахот, Заре, Соме и Мозе. То бјеху синови Васемате, жене Исавове.
14. А ово су синови Оливеме, кћери Ане, сина Севегонова, жене Исавове. Она роди Исаву Јеуса и Јеглома и Кореја.
15. Ово су старјешине синовима Исавовијем: Синови Елифаса, првенца Исавова: старјешина Теман, старјешина Омар, старјешина Софар, старјешина Кенез,
16. Старјешина Кореј, старјешина Готом, старјешина Амалик. То су старјешине од Елифаса у земљи Едомској. То су синови Адини.
17. А синови Рагуила, сина Исавова: старјешина Нахот, старјешина Заре, старјешина Соме, старјешина Мозе. То су старјешине од Рагуила у земљи Едомској. То су синови Васемате, жене Исавове.
18. А синови Оливеме, жене Исавове: старјешина Јеус, старјешина Јеглом, старјешина Кореј. То су старјешине од Оливеме, кћери Анине, жене Исавове.
19. То су синови Исавови, и то су старјешине њихове; а он је Едом.
20. А ово су синови Сира *Хорејина, који живљаху у оној земљи: Лотан и Совал и Севегон и Ана. [*1 Мој 14, 6; 5 Мој 2, 12.]
21. И Дисон и Асар и Рисон. То су старјешине Хорејима, синови Сирови у земљи Едомској.
22. А синови Лотанови бјеху Хорија и Емам, а сестра Лотанова бјеше Тамна.
23. А ово су синови Савалови: Голам и Манахат и Гевил и Софар и Омар.
24. А ово су синови Севегонови: Аије и Ана. А тај је Ана који пронађе топле изворе у пустињи пасући магарце Севегона оца својега.
25. А ово су дјеца Анина: Дисон и Оливема, кћи Анина.
26. А ово су синови Дисонови: Амада и Асван и Итран и Харан.
27. А ово су синови Асарови: Валам и Заван и Акан.

28. А ово су синови Рисонови: Уз и Аран.
29. И ово су старјешине Хорејима: старјешина Лотан, старјешина Совал, старјешина Севегон, старјешина Ана,
30. Старјешина Дисон, старјешина Асар, старјешина Рисон. То су старјешине Хорејима, како им старјешоваху у земљи Сиру.
31. А ово су цареви који цароваше у земљи Едомској прије него се зацари цар над синовима Израилевијем.
32. Царова у Едомској Валак, син Веоров, а граду му бјеше име Денава.
33. А кад умрије Валак, зацари се на његово мјесто Јовав, син Зарин од Восоре.
34. А кад умрије Јовав, зацари се на његово мјесто Асом од земље Темановске.
35. А кад умрије Асом, зацари се на његово мјесто Адад, син Варадов, који исијече Мадијанце у пољу Моавском, а граду му бјеше име Гетен.
36. А кад умрије Адад, зацари се на његово мјесто Самада из Масекаса.
37. А кад умрије Самада, зацари се на његово мјесто Саул из Ровота на ријечи.
38. А кад умрије Саул, зацари се на његово мјесто Валенон, син Аховоров.
39. А кад умрије Валенон, син Аховоров, зацари се на његово мјесто Адар, а град му се зваше Фогор, а жени му бјеше име Метевеиља, која бјеше кћи Матраиде, кћери Мезевове.
40. И ово су имена старјешинама од Исава по породицама њиховијем, по мјестима њиховијем, по именима њиховијем: старјешина Тамна, старјешина Гола, старјешина Јетер,
41. Старјешина Оливема, старјешина Ила, старјешина Финон,
42. Старјешина Кенез, старјешина Теман, старјешина Мазар,
43. Старјешина Магедило, старјешина Зафој. То су старјешине Едомске како наставаху у својој земљи. Овај Исав би отац Едомцима.

37. Јосифови снови. Његова продаја у Мисир. Јаковљево туговање.

1. А Јаков живљаше у земљи гдје му је отац био дошљак, у земљи Хананској.
2. Ово су догађаји Јаковљеви. Јосиф кад бјеше момак од седамнаест година, пасијаше стоку с браћом својом, коју родише Вала и Зелфа, жене оца његова; и доношаше Јосиф зле гласове о њима оцу својему.
3. А Израил љубљаше Јосифа највећма између свијех синова својих, јер му се родио под старост; и начини му шарену хаљину.
4. А браћа видећи гдје га отац љуби највећма између све браће његове, стадоше мрзити на њ тако да му не могаху лијепе ријечи проговорити.
5. Уз то, усни Јосиф сан и приповиједи браћи својој, те они још већма омрзну на њ.
6. Јер им рече: Да чујете сан што сам снио:
7. Везасмо снопље у пољу, па мој сноп уста и исправи се, а ваши снопови иђаху унаоколо и клањаху се снопу мојему.
8. Тада му браћа рекоше: Да нећеш још бити цар над нама и заповиједати нам? Стога још већма стадоше мрзити на њ због санова његовијех и због ријечи његовијех.
9. Послије опет усни други сан, и приповиједи браћи својој говорећи: Усних опет сан, а то се сунце и мјесец и једанаест звијезда клањаху мени.
10. А приповиједи и оцу својему и браћи својој; али га отац прекори и рече му: Какав је то сан што си снио? Еда ли ћемо доћи ја и мати твоја и браћа твоја да се клањамо теби до земље?
11. И завиђаху му браћа; али отац његов чуваше ове ријечи.
12. А кад браћа његова отидоше да пасу стоку оца својега код Сихема,
13. Рече Израил Јосифу: Не пасу ли браћа твоја стоку код Сихема? Хајде да те пошљем к њима. А он рече: Ево ме.
14. А он му рече: Иди, види како су браћа твоја и како је стока, па доћи да ми јавиш. И оправи га из долине *Хевронске, и он отиде пут Сихема. [*1 Мој 35, 27.]
15. И човјек један нађе га, а он лута по пољу, те га запита говорећи: Шта тражиш?
16. А он рече: Тражим браћу своју; кажи ми, молим те, гдје су са стоком?
17. А човјек рече: Отишли су одавде, јер чух гдје рекоше: Хајдемо у Дотаим. И отиде Јосиф за браћом својом, и нађе их у Дотаиму.
18. А они га угледаше издалека; и док још не дође близу њих, стадоше се договарати да га убију,
19. И рекоше међу собом: Гле, ево онога што сне сања.
20. Хајде сада да га убијемо и да га бацимо у коју од овијех јама, па ћемо казати: Љута га је звјерка изјела. Онда ћемо видјети шта ће бити од његовијех санова.

21. Али *Рувим кад чу то, избави га из руку њиховијех рекав: Немојте да га убијемо. [*1 Мој 42, 22.]
22. И још им рече Рувим: Немојте крви прољевати; баците га у ову јаму у пустињи, а не дижите руке на њ. А он га шћаше избавити из руку њиховијех и одвести к оцу.
23. И кад Јосиф дође к браћи својој, свукоше с њега хаљину његову, хаљину шарену, коју имаше на себи.
24. И ухвативши га, бацише га у јаму: А јама бјеше празна, не бјеше воде у њој.
25. Послије седоше да једу. И подигавши очи угледаше, а то гомила Исмаиљаца иђаше од Галада с камилама натовареним мирисавога коријења и тамјана и смирне, те ношаху у Мисир.
26. И рече Јуда браћи својој: Каква ће бити корист што ћемо убити брата својега и затајити крв његову?
27. Хајде да га продамо оввијем Исмаиљцима па да не дижемо руке своје на њ, јер нам је брат, наше је тијело. И послушаше га браћа његова.
28. Па кад трговци Мадијански бијаху поред њих, они извукоше и извадише Јосифа из јаме, и продадоше Јосифа Исмаиљцима за двадесет сребрника; и они одведоше Јосифа у Мисир.
29. А кад се Рувим врати к јами, а то нема Јосифа у јами; тада раздрије хаљине своје,
30. Па се врати к браћи својој, и рече: Нема дјетета; а ја куда ћу?
31. Тада узеше хаљину Јосифову, и заклавши јаре, замочише хаљину у крв,
32. Па онда послаше шарену хаљину оцу његову поручивши: Нађосмо ову хаљину, види је ли хаљина сина твојега или није.
33. А он је позна и рече: Сина је мојега хаљина; љута га је *звјерка изјела; Јосиф је доиста раскинут. [*1 Мој 37, 20.]
34. И *раздрије Јаков хаљине своје, и веза костријет око себе; и тужаше за сином својим дуго времена. [*1 Мој 37, 29.]
35. И сви синови његови и све кћери његове устадоше око њега тјешећи га, али се он не дадијаше утјешити, него говораше: С тугом ћу у гроб лећи за сином својим. Па и његов отац плакаше за њим.
36. А Мадијанци продадоше га у Мисир Петефрију, дворанину Фараонову, заповједнику стражарском.

38. Јудин гријех с Тамаром.

1. А у то вријеме догоди се, те Јуда отиде од браће своје и уврати се код некога Одоламејца, којему име бјеше Ирас.
2. И ондје видје Јуда кћер некога Хананејца, којему име бјеше Сава, и узе је и леже с њом;
3. И она затрудње и роди сина, којему надједе име Ир.
4. И опет затрудњевши роди сина, којему надједе име Авнан.
5. И опет роди сина, и надједе му име Силом; а Јуда бијаше у Хасви кад она тога роди.
6. И Јуда ожени првенца својега Ира дјевојком по имену Тамаром.
7. Али Ир, првенац Јудин, бјеше неваљао пред Господом, и уби га Господ.
8. А Јуда рече Авнану: Уђи к жени *брата својега и ожени се њом на име братово, да подигнеш сјеме брату својему. [*5 Мој 25, 5.]
9. А Авнан, знајући да неће бити његов пород, кад лијегаше са женом брата својега просипаше на земљу, да не роди дјете брату својему.
10. Али Господу не би мило што чињаше, те уби и њега.
11. И Јуда рече Тамари, снаси својој: Остани удовицом у кући оца својега докле одрасте Силом, син мој. Јер говораше: Да не умре и он као браћа му. И отиде Тамара, и живљаше у кући оца својега.
12. А кад прође много времена, умрије кћи Савина, жена Јудина. И кад се Јуда утјеша, пође у Тамну к људима што му стризијаху овце, сам с Ирасом, пријатељем својим Одоламејцем.
13. И јавише Тамари говорећи: Ето, свекар твој иде у Тамну да стриже овце своје.
14. А она скиде са себе удовичко рухо своје, и узе покривало и покри лице, и сједе на раскршће на путу који иде у Тамну. Јер видје да је Силом одрастао, а њу још не удаше за њ.
15. А Јуда кад је видје, помисли да је курва, јер бјеше покрила лице своје.
16. Па сврну с пута к њој и рече јој: Пусту да легнем с тобом. Јер није познао да му је снаха. А она рече: Шта ћеш ми дати да легнеш са мном?
17. А он рече: Послаћу ти јаре из стада. А она му рече: Али да ми даш залог докле га не пошљеш.
18. А он рече: Какав залог да ти дам? А она рече: Ето, прстен и рубац, и штап што ти је у руци. И он јој даде, те леже с њом, и она затрудње од њега.
19. Послије уставши Тамара отиде и скиде покривало са себе и обуче удовичко рухо.

20. А Јуда посла јаре по пријатељу свом Одоламејцу да му донесе натраг од жене залог. Али је он не нађе.
21. Па питаше људе по оном мјесту гдје је она била говорећи: Гдје је она курва што је била на раскршћу на овом путу? А они рекоше: Није овдје било курве.
22. И врати се к Јуди и рече: Не нађох је, него још рекоше мјештани: Није овдје било курве.
23. А Јуда рече: Нека јој да се не срамотимо; ја сам слао јаре, али је ти не нађе.
24. А кад прође до три мјесеца дана, јавише Јуди говорећи: Тамара, снаха твоја, учини прељубу, и ево затрудње од прељубе. А Јуда рече: Изведите је да се спали.
25. А кад је поведоше, посла к свекру својему и поручи: С човјеком чије је ово затрудњела сам. И рече: Тражи чији је овај прстен и рубац и штап.
26. А Јуда позна и рече: Правија је од мене, јер је не дадох сину својему Силому. И више не леже с њом.
27. А кад дође вријеме да роди, а то близанци у утроби њезиној.
28. И кад се порађаше, једно дијете помоли руку, а бабица узе и веза му црвен конач око руке говорећи: Овај је први.
29. Али он увуче руку, и гле изађе брат његов, а она рече: Како продрије? Продирање нека ти буде. И надјеше му име *Фарес. [*Рута 4, 18; Мт 1, 3.]
30. А послвије изађе брат му, којему око руке бијаше црвени конач, и надјеше му име Зара.

39. *Јосифово служење код Петефрија, чедност и тамновање.*

1. А Јосифа одведоше у Мисир; и Петефрије, дворанин Фараонов, заповједник стражарски, човјек Мисирац, *купи га од Исмаиљаца, који га одведоше онамо. [*1 Мој 37, 28.]
2. И Господ бјеше с Јосифом, те би срећан, и живљаше у кући господара својега Мисирца.
3. И господар његов видје да је Господ с њим и да све што ради Господ води у напредак у руци његовој.
4. И Јосиф стече милост у њега, и двораше га; а најпослије постави га над цијелијем домом својим, и што год имаше њему даде у руке.
5. А кад га постави над домом својим и над свијем што имаше, од тада *Господ благослови дом тога Мисирца због Јосифа; и благослов Господњи бјеше на свему што имаше у кући и у пољу. [*1 Мој 30, 27.]
6. И остави у Јосифовијем рукама све што имаше, и не разбираше ни за што осим јела које јеђаше. А Јосиф бијаше лијепа стаса и лијепа лица.
7. И догоди се послвије, те се жена господара његова загледа у Јосифа, и рече: Лези са мном.
8. А он не хтје, него рече жени господара својега: Ето, господар мој не разбира ни за што што је у кући, него што год има даде мени у руке.
9. Ни сам није већи од мене у овој кући, и ништа не крије од мене осим тебе, јер си му жена; па како бих учинио тако грдно зло и Богу згријешо?
10. И она говораше таке ријечи Јосифу сваки дан, али је не послуша да легне с њом ни да се бави код ње.
11. А један дан кад дође Јосиф у кућу да ради свој посао, а не бјеше никога од домашњих у кући,
12. Она га ухвати за хаљину говорећи: Лези са мном. Али он оставив јој у рукама хаљину своју, побјеже и отиде.
13. А кад она видје гдје јој остави у рукама хаљину своју и побјеже,
14. Викну чељад своју, и рече им говорећи: Гледајте, довео нам је човјека Јеврејина да нас срамоти; дође к мени да легне са мном, а ја повиках иза гласа;
15. А он кад чу гдје вичем, остави хаљину своју код мене и побјеже и отиде.
16. И она остави хаљину његову код себе док му господар дође кући.
17. А тада му рече овако говорећи: Слуга Јеврејин, којег си нам довео, дође к мени да ме осрамоти;
18. А ја повиках иза гласа, те он оставив хаљину своју код мене, побјеже.
19. А кад господар његов чу ријечи жене своје гдје му рече: То ми је учинио слуга твој, разгњевати се врло.
20. И господар Јосифов ухвати га, и баци га у тамницу, гдје лежаху сужњи царски; и он би ондје у тамници.
21. Али Господ бјеше с Јосифом и рашири милост своју над њим и учини те омиље тамничару.
22. И повјери тамничар Јосифу све сужње у тамници, и што је год требало ондје чинити он уређиваше.

23. И тамничар не надгледаше ништа што бјеше у Јосифовој руци, јер Господ бјеше с њим; и што год чињаше, Господ вођаше у напредак.

40. *Јосиф тумачи двојици сужања њихове снове.*

1. Послије тога догоди се, те пехарник цара Мисирскога и хљебар скривише господару својему, цару Мисирском.
2. И Фараон се разгневи на та два дворанина, на старјешину над пехарницима и на старјешину над хљебарима;
3. И *баци их у тамницу у кући заповједника стражарскога, гдје Јосиф бјеше сужањ. [*1 Мој 39, 20.]
4. А заповједник стражарски одреди им Јосифа да им служи; и бијаху дуго у тамници.
5. И уснише сан обојица у једну ноћ, сваки по значењу својега сна за себе, и пехарник и хљебар цара Мисирскога, који бијаху сужњи у тамници.
6. И сјутрадан кад дође Јосиф к њима, погледа их, а они бјеху врло невесели.
7. Па запита дворане Фараонове, који бијаху сужњи с њим у кући господара његова, и рече: Што сте данас лица невесела?
8. А они му рекоше: Сан уснисмо обојица, а нема ко да нам каже шта значе. А Јосиф им рече: Шта значе, *није ли у Бога? Али приповједите ми. [*1 Мој 41, 16; Дан 2, 28.]
9. И старјешина над пехарницима приповједи сан свој Јосифу говорећи: Сних, а преда мном чокот;
10. И на чокоту бјеху три лозе, и напути и процвате, и грожђе на њему узре;
11. А у руци ми бјеше чаша Фараонова, те побрах зрело грожђе и исциједих га у чашу Фараонову, и дадох чашу Фараону.
12. А Јосиф му рече: Ово значи: Три су лозе три дана.
13. Још три дана, и Фараон бројећи своје дворане, узеће и тебе, и опет те поставити у пређашњу службу, и опет ћеш му додавати чашу као и пређе док си му био пехарник.
14. Али немој заборавити мене кад будеш у добру, учини милост и помени за ме Фараону, и извади ме из ове куће.
15. Јер су ме украли из земље Јеврејске, а овдје нијесам ништа учинио да ме баце у ову јаму.
16. А кад видје старјешина над хљебарима како лијепо каза сан, рече Јосифу: И ја сних, а мени на глави три котарице бијеле;
17. И у најгорњој котарици бијаше свакојакх колача за Фараона, и птице јеђаху из котарице на мојој глави.
18. А Јосиф одговори и рече: Ово значи: Три котарице три су дана.
19. Још три дана, и Фараон бројећи дворане своје, избациће те и објесиће те на вјешала, и птице ће јести с тебе месо.
20. И кад дође трећи дан, то бјеше дан у који се родио Фараон, и учини Фараон гозбу свима слугама својим, и наиђе међу слугама својим на старјешину над пехарницима и на старјешину над хљебарима;
21. И поврати старјешину над пехарницима у службу да додаје чашу Фараону;
22. А старјешину над хљебарима објеси, као што каза Јосиф.
23. И старјешина над пехарницима не опомену се Јосифа, него га заборави.

41. *Јосиф тумачи фараонове снове. Напредовање у служби. Унапређење земље и старање о њој.*

1. А послије двије године дана усни Фараон, а он стоји на једној ријечи.
2. И гле, из ријеке изађе седам крава лијепијех и дебелијех, и стадоше пасти по обали.
3. И гле, иза њих изађе из ријеке седам других крава, ружнијех и мршавијех, и стадоше поред онијех крава на обали.
4. И ове краве ружне и мршаве поједоше онијех седам крава лијепијех и дебелијех. У том се пробуди Фараон.
5. Па опет заспав, усни другом, а то седам класова израсте из једнога стабла једријех и лијепијех;
6. А иза њих исклија седам класова малијех и штурјех;
7. Па ови класови мали поједоше онијех седам великијех и једријех. У том се пробуди Фараон и видје да је сан.
8. И кад би ујутру, он се *забрину у духу, и послав сазва све гатаре Мисирске и све мудраце, и приповједи им што је снио; али нико не може казати Фараону шта значи. [*Дан 2, 1, 9.]
9. Тада проговори старјешина над пехарницима Фараону и рече: Данас се опоменух гријеха својега.
10. Кад се Фараон расрди на слуге своје и баци у тамницу у кући заповједника стражарскога мене и старјешину над хљебарима,

11. Уснисмо у једну ноћ ја и он, сваки за себе по значењу сна својега уснисмо.
12. А ондје бијаше с нама момче Јеврејче, слуга заповједника стражарскога, и ми му приповједисмо сне, а он нам каза шта чији сан значи.
13. И зби се како нам каза: мене поврати Фараон у службу, а онога објеси.
14. Тада Фараон посла по Јосифа, и брже га изведоше из тамнице, а он се обрија и преобуче се, те изађе пред Фараона.
15. А Фараон рече Јосифу: Усних сан, па ми нико не умије да каже шта значи, а за тебе чујем да умијеш казивати сне.
16. А Јосиф одговори Фараону и рече: То није у мојој власти, *Бог ће јавити добро Фараону. [*1 Мој 40, 8.]
17. И рече Фараон Јосифу: Усних, а ја стојим крај ријеке на обали.
18. И где, из ријеке изађе седам крава дебелијех и лијепијех, те стадоше пасти по обали.
19. И где, иза њих изађе седам других крава рђавијех, и врло ружнијех и мршавијех, каквијех нијесам видио у цијелој земљи Мисирској.
20. И ове краве мршаве и ружне поједоше онијех седам дебелијех.
21. И кад им бише у трбуху, не познаваше се да су им у трбуху, него опет бјеху онако ружне као прије. Утом се пробудих.
22. Па опет усних, а то седам класова израсте из једнога стабла једријех и лијепијех;
23. А иза њих исклија седам малијех, танкијех и шутијех.
24. И ови танки класови прождријеше онијех седам лијепијех. И ово приповједих гатарима, али ми ниједан не зна казати шта значи.
25. А Јосиф рече Фараону: Оба су сна Фараонова једнака; Бог јавља Фараону шта је наумио.
26. Седам лијепијех крава јесу седам година, а седам лијепијех класова јесу седам година; оба су сна једнака.
27. А седам крава мршавијех и ружнијех, што изађоше иза онијех, јесу седам година; и седам класова ситнијех и шутијех биће седам година гладнијех.
28. То је што рекох Фараону: Бог каже Фараону шта је наумио.
29. Ево, доћи ће седам година врло роднијех свој земљи Мисирској.
30. А иза њих настаће седам гладнијех година, гдје ће се заборавити све обиље у земљи Мисирској, јер ће глад сатрти земљу,
31. Те се неће знати то обиље у земљи од глади потоње, јер ће бити врло велика.
32. А што је два пута засопце Фараон снисо, то је зато што је зацијело Бог тако наумио, и наскоро ће то учинити Бог.
33. Него сада нека потражи Фараон човјека мудра и разумна, па нека га постави над земљом Мисирском.
34. И нека гледа Фараон да постави старјешине по земљи, и покупи петину по земљи Мисирској за седам роднијех година;
35. Нека скупљају од свакога жита за роднијех година које иду, и нека снесу под руку Фараонову свакога жита у све градове, и нека чувају,
36. Да се нађе хране земљи за седам година гладнијех, кад настану, да не пропадне земља од глади.
37. И ово се учини добро Фараону и свијем слугама његовијем.
38. И рече Фараон слугама својим: Можемо ли наћи човјека какав је овај, у којем би био дух Божји?
39. Па рече Фараон Јосифу: Кад је теби јавио Бог све ово, нема никога тако мудра и разумна као што си ти.
40. *Ти ћеш бити над домом мојим, и сав ће ти народ мој уста љубити; само ћу овијем пријестолом бити већи од тебе. [*Дан 7, 10.]
41. И још рече Фараон Јосифу: Ево, постављам те над свом земљом Мисирском.
42. И *скиде Фараон прстен с руке своје и метну га Јосифу на руку, и обуче га у хаљине од танкога платна, и † објеси му златну верижницу о врату, [*Јест 3, 10; 8, 2, 8; † Дан 5, 29.]
43. И посади га на кола која бијаху друга за његовијем, и заповједи да пред њим вичу: Клањајте се! И да га је поставио над свом земљом Мисирском.
44. И још рече Фараон Јосифу: Ја сам Фараон, али без тебе неће нико маћи руке своје ни ноге своје у свој земљи Мисирској.
45. И надје Фараон Јосифу име Псонтомфаних, и ожени га Асенетом, кћерју Потифере свештеника Онскога. И пође Јосиф по земљи Мисирској.
46. А бијаше Јосифу тридесет година кад изађе пред Фараона цара Мисирскога. И отишав од Фараона, обиђе сву земљу Мисирску.
47. И за седам роднијех година роди земља свашта изобила.

48. И стаде Јосиф купити за тијех седам година свакога жита што бјеше по земљи Мисирској, и сносити жито у градове; у сваки град сношаше жито с њива које бјеху око њега.
49. Тако накупи Јосиф жита врло много колико је пијеска морскога, тако да га преста мјерити, јер му не бјеше броја.
50. И докле још не наста гладна година, родише се Јосифу два сина, које му роди Асенета, кћи Потифере свештеника Онскога.
51. И првенцу надједо Јосиф име Манасија, говорећи: Јер ми Бог даде да заборавим сву муку своју и сав дом оца својега.
52. А другоме надједо име Јефрем, говорећи: Јер ми Бог даде да растем у земљи невоље своје.
53. Али прође седам година роднијех у земљи Мисирској;
54. И наста седам година гладнијех, као што је Јосиф напријед казао. И бјеше глад по свијем земљама, а по свој земљи Мисирској бјеше хљеба.
55. Али најпослије наста глад и по свој земљи Мисирској, и народ повика к Фараону за хљеб; а Фараон рече свима Мисирцима: Идите к Јосифу, па што вам он каже, оно чините.
56. И кад глад бјеше по свој земљи, отвори Јосиф све житнице, и продаваше Мисирцима. И глад поста врло велика у земљи Мисирској.
57. И из свијех земаља долажаху у Мисир к Јосифу да купују; јер поста велика глад у свакој земљи.

42. Прво путовање синова Јаковљевих у Мисир, без Венијамина.

1. А Јаков, видећи да има жита у Мисиру, рече синовима својим: Шта гледате један на другога?
2. И рече: Ето чујем да у Мисиру има жита; идите онамо те нам купите отуда, да останемо живи и не помремо.
3. И десеторица браће Јосифове отидоше да купе жита у Мисиру.
4. А Венијамина, брата Јосифова, не пусти отац с браћом говорећи: Да га не би задесило какво зло.
5. И дођоше синови Израилјеви да купе жита с осталима који долажаху; јер бјеше глад у земљи Хананској.
6. А Јосиф управљаше земљом, и продаваше жито свему народу по земљи. И браћа Јосифова дошавши поклонилише му се лицем до земље.
7. А Јосиф угледав браћу своју, позна их; али се учини да их не познаје, и општро им проговори и рече: Одакле сте дошли? А они рекоше: Из земље Хананске, да купимо хране.
8. Јосиф, дакле, позна браћу своју; али они њега не познаше.
9. И *опомену се Јосиф санова које је снио за њих; и рече им: Ви сте уходе; дошли сте да видите гдје је земља слаба. [*1 Мој 37, 5, 9.]
10. А они му рекоше: Нијесмо, господару; него слуге твоје дођоше да купе хране.
11. Сви смо синови једнога човјека, поштени људи, нигда нијесу слуге твоје биле уходе.
12. А он им рече: Није истина, него сте дошли да видите гдје је земља слаба.
13. А они рекоше: Нас је било дванаест браће, слуга твојих, синова једнога човјека у земљи Хананској; и ено, најмлађи је данас код оца нашега, а једнога нема више.
14. А Јосиф им рече: Кажем ја да сте ви уходе.
15. Него хоћу да се увјерим овако: Тако жив био Фараон, нећете изаћи одавде докле не дође амо најмлађи брат ваш.
16. Пошљите једнога између себе нека доведе брата нашега, а ви ћете остати овдје у тамници, па ћу видјети је ли истина што говорите; иначе сте уходе, тако жив био Фараон!
17. И затвори их у тамницу на три дана.
18. А трећи дан рече им Јосиф: Ако сте ради животу, ово учините, јер се ја Бога бојим;
19. Ако сте поштени људи, један брат између вас нека остане у тамници, а ви идите и однесите жита колико треба породицама вашим.
20. Па онда доведите к мени најмлађега брата својега да се посвједоче ријечи ваше и да не изгинете. И они учинише тако.
21. И рекоше један другом: Доиста се огријешисмо о брата својега, јер видјесмо муку душе његове кад нам се мољаше, па га се оглушисмо; зато дође на нас ова мука.
22. А Рувим одговори им говорећи: Нијесам ли вам *говорио: Немојте се гријешити о дијете? Али ме не послушасте; и зато се, ево, тражи од нас крв његова. [*1 Мој 37, 21.]
23. А они не знадијаху да их Јосиф разумије, јер се с њим разговараху преко тумача.
24. А Јосиф окрете се од њих, и заплака се. Потом се опет окрете к њима, и проговори с њима, и узев између њих Симеона, веза га пред њима.
25. И заповједи Јосиф да им наспу вреће жита, па и новце што је који дао да метну свакоме у врећу,

и да им даду брашњенице на пут. И тако би учињено.

26. И натоваривши жито своје на магарце своје, отидоше.

27. А један од њих отворив своју врећу да нахрани магарца својега у једној гостионици, видје новце своје озго у врећи.

28. И рече браћи својој: Ја добих натраг новце своје, ево их у мојој врећи. И задрхта срце у њима и уплашише се говорећи један другоме: Што нам то учини Бог?

29. И дошавши к Јакову оцу својему у земљу Хананску, приповједише му све што им се догоди, говорећи:

30. Оштро говораше с нама човјек, који заповиједа у оној земљи, и дочека нас као уходе.

31. А кад му рекосмо: Ми смо поштени људи, нигда нијесмо били уходе;

32. Било нас је дванаест браће, синова оца нашега; једнога већ нема, а најмлађи је данас код оца нашега у земљи Хананској;

33. Рече нам човјек који заповиједа у оној земљи: Овако ћу дознати јесте ли поштени људи: Брата једнога између себе оставите код мене, а што вам треба за породице ваше глади ради, узмите и идите.

34. Послије доведите к мени брата својега најмлађега да се увјерим да нијесте уходе него поштени људи; брата ћу вам вратити, и моћи ћете трговати по овој земљи.

35. А кад изручиваху вреће своје, где, свакоме у врећи бјеху у завежљају новци његови; и видјевши завежљаје новаца својих, уплашише се и они и отац им.

36. И рече им Јаков, отац њихов: Потрсте ми дјецу; Јосифа нема, Симеона нема, па хоћете и Венијамина да узмете; све се скупило на ме.

37. А Рувим проговори и рече оцу својему: Два сина моја убиј ако ти га не доведем натраг; дај га у моје руке, и ја ћу ти га опет довести.

38. А он рече: Неће ићи син мој с вама, јер је брат његов умро и он оста сам, па ако би га задесио какво зло на путу на који ћете ићи, свалили бисте ме стара с тугом у гроб.

43. Друго путовање синова Јаковљевих у Мисир, са Венијамином.

1. Али глад бјеше врло велика у оној земљи.

2. Па кад поједоше жито које бијаху донијели из Мисира, рече им отац: Идите опет и купите нам мало хране.

3. А Јуда му проговори и рече: Тврдо нам се зарекао онај човјек говорећи: Нећете видјети лица мојега ако не буде с вама *брат ваш. [*1 Мој 42, 20.]

4. Ако ћеш пустити с нама брата нашега, ићи ћемо и купићемо ти хране.

5. Ако ли нећеш пустити, нећемо ићи, јер нам је казао онај човјек: Нећете видјети лица мојега, ако не буде с вама брат ваш.

6. А Израил рече: Што ми то зло учинисте и казасте човјеку да имате још једнога брата?

7. А они рекоше: Човјек је потанко распитивао за нас и за род наш говорећи: Је ли вам јоште жив отац? Имате ли још браће? А ми му одговарасмо како нас питаше. Јесмо ли могли како знати да ће казати: Доведите брата својега?

8. И рече Јуда Израилу, оцу својему: Пустите дијете са мном, па ћемо се подигнути и отићи, да останемо живи и не помремо и ми и ти и наша дјеца.

9. Ја ти се јемчим за њ, из моје га руке ишти; ако ти га не доведем натраг и преда те не ставим, да сам ти крив довијека.

10. Да нијесмо толико оклијевали, до сада бисмо се два пута вратили.

11. Онда рече Израил, отац њихов: Кад је тако, учините ово: Узмите што најљепше има у овој земљи у своје вреће и понесите човјеку оном *дар: мало тамјана и мало меда, мирисава корјења и смирне, урме и бадема. [*ПрС 18, 16.]

12. А новаца понесите двојином, и узмите новце *што бијаху озго у врећама вашим и однеситем натраг, може бити да је погрјешка. [*1 Мој 42, 25, 35.]

13. И узмите брата својега, па устаните и идите опет к оном човјеку.

14. А Бог свемогући да вам да да нађете милост у онога човјека, да вам пусти брата нашега другога и Венијамина; ако ли останем без дјеце, нек останем без дјеце.

15. Тада узевши даре и новаца двојином, узевши и Венијамина, подигоше се и отидоше у Мисир, и изађоше пред Јосифа.

16. А Јосиф кад видје с њима Венијамина, рече човјеку који управљаше кућом његовом: Одведи ове људе у кућу, па накољи меса и зготови, јер ће у подне са мном јести ови људи.

17. И учини човјек како Јосиф рече, и уведе људе у кућу Јосифову.

18. А они се бојаху кад их човјек вођаше у кућу Јосифову, и рекоше: За новце који пређе бјеху метнути у вреће наше води нас, докле смисли како ће нас окривити, да нас зароби и узме наше магарце.
19. Па приступивши к човјеку који управљаше кућом Јосифовом, проговорише му на вратима кућним,
20. И рекоше: Чуј, господару, дошли смо били и пређе, и куписмо хране;
21. Па кад дођосмо у једну гостионицу и отворисмо вреће, а то новци свакога од нас бијаху озго у врећи његовој, новци наши на мјеру; и ево смо их донијели натраг;
22. А друге смо новце донијели да купимо хране; не знамо ко нам метну новце наше у вреће.
23. А он им рече: Будите мирни, не бојте се! Бог ваш и Бог оца вашег метнуо је благо у вреће ваше; новци су ваши били у мене. И изведе им Симеона.
24. И уведе их човјек у кућу Јосифову, и *донесе им воде те опраше ноге, и магарцима њиховијем положи. [*1 Мој 18, 4.]
25. И приправише дар чекајући докле дође Јосиф у подне, јер чуше да ће они ондје обједовати.
26. И кад Јосиф дође кући, изнесоше му дар који имаху код себе, и поклонисе му се до земље.
27. А он их запита како су, и рече: Како је отац ваш стари, *за кога ми говористе? Је ли јоште жив? [*1 Мој 42, 13.]
28. А они рекоше: Добро је слуга твој, отац наш; још је жив. И *поклонисе му се. [*1 Мој 37, 7, 10.]
29. А он погледав видје Венијамина брата својега, сина матере своје, и рече: Је ли вам то најмлађи брат ваш за којега ми говористе? И рече: Бог да ти буде милостив, синко!
30. А Јосифу гораше срце од љубави према брату својему, те брже потражи гдје ће плакати, и ушав у једну собу, плака ондје.
31. Послије умив се изађе, и устежући се рече: Дајте објед.
32. И донесоше њему напосе, и њима напосе, и Мисирцима који обједоваху у њега напосе, јер не могаху Мисирци јести с Јеврејима, јер је то *нечисто Мисирцима. [*1 Мој 46, 34; 2 Мој 8, 26.]
33. А сјеђаху пред њим старији по старјешинству својем, а млађи по младости својој. И згледаху се од чуда.
34. И узимајући јела испред себе, слаше њима, и Венијамину допаде пет пута више него другима. И пише и напише се с њим.

44. Јосифову браћу застрашују.

1. И заповједи Јосиф човјеку што управљаше кућом његовом говорећи: Наспи овијем људима у вреће жита колико могу понијети, и сваком у врећу метни озго новце његове.
2. И чашу моју, чашу сребрну, метни најмлађему у врећу озго и новце за његово жито. И учини како му Јосиф рече.
3. А ујутру кад свану, отпустише људе с магарцима њиховијем.
4. А кад изађоше из мјеста и још не бијаху далеко, рече Јосиф човјеку што управљаше кућом његовом: Устани, иди брже за онијем људима, и кад их стигнеш, реци им: Зашто враћате зло за добро?
5. Није ли то чаша из које пије мој господар? И неће ли по њој зацијело познати какви сте? Зло сте радили што сте то учинили.
6. И он их стиже, и рече им тако.
7. А они му рекоше: Зашто говориш, господару, такве ријечи? Сачувај Боже да слуге твоје учине тако што!
8. Ено смо ти донијели натраг из земље Хананске *новце које нађосмо озго у врећама својим, па како бисмо украли из куће господара твојега сребро или злато? [*1 Мој 43, 21.]
9. У којег се између слуга твојих нађе, онај нека погине и, сврх тога, ми ћемо бити робови господару мојему.
10. А он рече: Нека буде како рекосте; али у кога се нађе, онај да ми буде роб, а ви остали нећете бити криви.
11. И брже поскидаше сви на земљу вреће своје, и раздријешисе сваки своју врећу.
12. А он стаде тражити почев од најстаријега, а кад дође на најмлађега, нађе се чаша у врећи Венијаминовој.
13. Тада *раздријеше хаљине своје, и натоваривши сваки свој товар на својега магарца, вратише се у град. [*1 Мој 37, 29.]
14. И дође Јуда с браћом својом Јосифу у кућу, док он још бијаше код куће, и падоше пред њим на земљу.

15. А Јосиф им рече: Шта сте то учинили? Зар нијесте знали да човјек као што сам ја може зацијело дознати?
16. Тада рече Јуда: Шта да ти речемо, господару? Шта да говоримо? Како ли да се правдамо? Бог је открио злочинство твојих слуга. Ево, ми смо сви робови твоји, господару, и ми и овај у кога се наша чаша.
17. А Јосиф рече: Боже сачувај! нећу ја то; у кога се наша чаша он нека ми буде роб, а ви идите с миром оцу својему.
18. Али Јуда приступив к њему, рече: Чуј ме, господару; допусти да проговори слуга твој господару својему, и нека се пњев твој не распали на слугу твојега, јер си ти као сам Фараон.
19. Господар мој запита слуге своје говорећи: Имате ли оца или брата?
20. А ми рекосмо господару својему: Имамо стара оца и брата најмлађега, који му се роди у старости; а његов је брат умро, и он оста сам од матере своје, и отац га пази.
21. А ти рече слугама својим: Доведите ми га да га видим својим очима.
22. И рекосмо господару својему: Неће моћи дијете оставити оца својега; да остави оца својега, одмах ће отац умријети.
23. А ти *рече слугама својим: Ако не дође с вама брат ваш најмлађи, нећете више видјети лица мојега. [*1 Мој 43, 3-5.]
24. А кад се вратисмо к слуги твојему а оцу мојему, казасмо му ријечи господара мојега.
25. Послије рече нам отац: Идите опет, купите нам хране.
26. А ми рекосмо: Не можемо ићи, осим ако буде брат наш најмлађи с нама, онда ћемо ићи, јер не можемо видјети лица онога човјека ако не буде с нама брат наш најмлађи.
27. А слуга твој, отац мој, рече нам: Знате да ми је жена родила два сина.
28. И један од њих отиде од мене, и рекох: *Зацијело га је раскинула звјерка; и до сада га не видјех. [*1 Мој 37, 33.]
29. Ако и *овога одведете од мене и задеси га какво зло, свалићете ме стара у гроб с тугом. [*1 Мој 42, 38.]
30. Па сада да отидем к слуги твојему, оцу својему, а ово дијете да не буде с нама, како је душа онога везана за душу овога,
31. Умријеће кад види да нема дјетета, те ће слуге твоје свалити старога слугу твојега а оца својега с тугом у гроб.
32. А твој се слуга подјемчио за дијете оцу својему рекав: *Ако ти га не доведем натраг, да сам крив оцу својему до вијека. [*1 Мој 43, 9.]
33. Зато нека слуга твој остане умјесто дјетета да буде роб господару мојему, а дијете нека иде с браћом својом.
34. Јер, како бих се вратио к оцу својему без дјетета, да гледам јаде који би ми оца задесили?
45. *Јосиф се показује својој браћи и уређује да му отац дође у Мисир.*

1. Тада Јосиф, не могући се уздржати пред осталима који стајаху око њега, повика: Изађите сви напоље. Тако не оста нико код њега кад се Јосиф показа браћи својој.
2. Па бризну плакати тако да чуше Мисирци, чу и дом Фараонов.
3. И рече Јосиф браћи својој: Ја сам Јосиф; је ли ми отац још у животу? Али му браћа не могаху одговорити, јер се препадоше од њега.
4. А Јосиф рече браћи својој: Приступите ближе к мени. И приступише; а он рече: Ја сам Јосиф брат ваш, којега *продадосте у Мисир. [*1 Мој 37, 28.]
5. А сада немојте жалити, нити се кајати што ме продадосте овамо, јер *Бог мене посла пред вама ради живота вашег. [*1 Мој 50, 20.]
6. Јер је већ двије године дана глад у земљи, а биће још пет година, гдје неће бити ни орања ни жетве.
7. А Бог ме посла пред вама да вас сачува на земљи и да вам избави живот избављањем превеликим.
8. И тако нијесте ме ви оправдали овамо, него сам Бог који ме постави *оцем Фараону и господарем од свега дома његова и старјешином над свом земљом Мисирском. [*1 Мој 41, 43.]
9. Вратите се брже к оцу мојему и кажите му: Овако вели син твој Јосиф: Бог ме је поставио господарем свему Мисиру, ходи к мени, немој оклијевати.
10. Сједјеш у земљи Гесемској и бићеш близу мене, ти и синови твоји и синови синова твојих, и овце твоје и говеда твоја и што је год твоје.
11. И ја ћу те хранити ондје, јер ће још пет година бити глад, да не погинеш од глади ти и дом твој

и што је год твоје.

12. А, ето, видите очима својима, и брат мој Венијамин својима очима, да вам ја из уста говорим.

13. Кажите оцу мојему сву славу моју у Мисиру и што сте год видјели; похитајте и доведите овамо оца мојега.

14. Тада паде око врата Венијамину, брату својему, и плака. И Венијамин плака о врату његову.

15. И изљуби сву браћу своју и исплака се над њима. Потом се браћа његова разговараху с њим.

16. И чу се глас у кући Фараоновој, и рекоше: Дођоше браћа Јосифу. И мило би Фараону и слугама његовијем.

17. И рече Фараон Јосифу: Кажу браћи својој: Овако учините: Натоварите магарце своје, па идите и вратите се у земљу Хананску.

18. Па узмите оца својега и чељад своју, и дођите к мени, и даћу вам најбоље што има у земљи Мисирској, и јешћете најбоље обиље ове земље.

19. А ти им заповједи: Овако учините: Узмите са собом из земље Мисирске кола за дјецу своју и за жене своје, и повезите оца својега и дођите овамо;

20. А на покућство своје не гледајте, јер што има најбоље у свој земљи Мисирској, ваше је.

21. И синови Израилјеви учинише тако; и Јосиф им даде кола по заповијести Фараоновој; даде им и брашњенице на пут.

22. И свакоме даде по двоје хаљине, а Венијамину даде триста сребрника и петоре хаљине.

23. А оцу својему посла још десет магараца натоваренијех најљепшијех ствари што има у Мисиру, и десет магараца натоваренијех жита и хљеба и јестива оцу на пут.

24. Тако оправи браћу своју, и пођоше; и рече им: Немојте се корити путем.

25. Тако се вратише из Мисира, и дођоше у земљу Хананску к Јакову, оцу својему.

26. И јавише му и рекоше: Још је жив Јосиф, и заповједа над свом земљом Мисирском. А у њему срце прене може, јер им не вјероваше.

27. Али кад му казаше све ријечи Јосифове, које им је Јосиф рекао, и видје кола која посла Јосиф по оца, тада оживје дух Јакова оца њихова;

28. И рече Израил: Доста ми је кад је још жив син мој Јосиф; идем да га видим докле нијесам умро.

46. Јаковљев пут у Мисир. Његова дјеца и унуци. Јосиф их дочекује.

1. Тада пође Израил са свијем што имаше, и дошав у Вирсавеју, принесе жртву *Богу оца својега Исака. [*1 Мој 26, 24, 25.]

2. И Бог рече Израилу ноћу у утвари: Јакове! Јакове! А он одговори: Ево ме.

3. И Бог му рече: Ја сам Бог, Бог оца твојега; не бој се отићи у Мисир; јер ћу ондје начинити од тебе народ велик.

4. Ја ћу ићи с тобом у Мисир, и ја ћу те одвести онамо, и Јосиф ће метнути руку своју на очи твоје.

5. И пође Јаков од Вирсавеје; и синови Израилјеви посадише Јакова оца својега и дјецу своју и жене своје на кола која посла Фараон по њ.

6. И узеше стоку своју и благо своје што бијаху стекли у земљи Хананској; и дођоше у Мисир Јаков и сва породица његова.

7. Синове своје и синове синова својих, кћери своје и кћери синова својих, и сву породицу своју доведе са собом у Мисир.

8. А ово су *имена дјеце Израилеве што дођоше у Мисир: Јаков и синови његови. Првенац Јаковљев Рувим; [*2 Мој 6, 14-16.]

9. И синови Рувимови: Енох, Фалуј, Есрон и Хармија.

10. А синови Симеонови: Јемуило, Јамин, Аод, Јахин, Соар и Саул, син једне Хананејке.

11. Синови Левијеви: Гирсон, Кат и Мерарије.

12. Синови Јудини: Ир, Авнан, Силом, Фарес и Зара; а *умрли бјеху Ир и Авнан у земљи Хананској, али бијаху синови † Фаресови Есром и Јемуило. [*1 Мој 38, 3; † 1 Мој 38, 29.]

13. Синови Исахарови: Тола, Фува, Јов и Симрон.

14. Синови Завулонови: Серед, Алон и Ахојило.

15. То су синови Лијини које роди Јакову у Падан-Араму, и јоште Дина кћи његова. Свега душа, синова његовијех и кћери његовијех бјеше тридесет и три.

16. Синови Гадови: Сифон, Агије, Сунније, Есвон, Ирије, Ародије и Арилије.

17. Синови Асирови: Јемна, Јесва, Јесвија и Верија, и сестра њихова Сара. А синови Веријини Ховор и Медхило.

18. То су синови Зелфе, коју даде Лаван Лији кћери својој, и она их роди Јакову, шеснаест душа.

19. А синови Рахиле, жене Јаковљеве: Јосиф и Венијамин.

20. А *Јосифу се родише у Мисиру од Асенете, кћери Потифере свештеника Онскога: Манасија и Јефрем. [*1 Мој 41, 50.]
21. А синови Венијаминови: Вела, Вехер, Асвил, Гира, Наман, Ихиије, Рос, Мупим, Упим и Арад.
22. То су синови Рахиљини што се родише Јакову; свега четрнаест душа.
23. И син Данов: Асом.
24. А синови Нефталимови: Асило, Гуније, Јесер и Силим.
25. То су синови Вале, коју даде Лаван Рахиљи кћери својој и она их роди Јакову; свега седам душа.
26. А свега душа што дођоше с Јаковом у Мисир, а изађоше од бедара његовијех, осим жена синова Јаковљевијех, свега душа бјеше шездесет и шест.
27. И два сина Јосифова који му се родише у Мисиру; свега, дакле, душа дома Јаковљева, што дођоше у Мисир, бјеше седамдесет.
28. А Јуду посла Јаков напријед к Јосифу, да му јави да изађе преда њ у Гесем. И дођоше у земљу Гесемску.
29. А Јосиф упреже у кола своја и изађе на сусрет Израиљу оцу својему у Гесем; и кад га видје Јаков, паде му око врата, и плака дуго о врату његову.
30. И рече Израиљ Јосифу: Сада не марим умријети кад сам те видио да си још жив.
31. А Јосиф рече браћи својој и дому оца својега: Идем да јавим Фараону; али ћу му казати: Браћа моја и дом оца мојега из земље Хананске дођоше к мени;
32. А ти су људи пастири и свагда су се бавили око стоке, и доведоше овце своје и говеда своја и што год имају.
33. А кад вас Фараон дозове, рећи ће вам: Какву радњу радите?
34. А ви кажите: Пастири су били слуге твоје од младости, и ми и стари наши; да бисте остали у земљи Гесемској; јер су Мисирцима сви пастири *нечисти. [*1 Мој 43, 32.]

47. Настањивање у земљи Гесемској. Јаков пред Фараоном. Глад у Мисиру. Јаковљев крај се приближује.

1. И отишав Јосиф јави Фараону и рече: Отац мој и браћа моја с овцама својим и говедима својим и са свијем што имају дођоше из земље Хананске, и ево их у земљи Гесемској.
2. И узев неколицину браће своје, пет људи, изведе их пред Фараона.
3. А Фараон рече браћи његовој: *Какву радњу радите? А они рекоше Фараону: Пастири су слуге твоје, и ми и наши стари. [*1 Мој 46, 33.]
4. Још рекоше Фараону: Дођосмо да живимо као дошљаци у овој земљи, јер нема паше за стоку твојих слуга, јер је велика глад у земљи Хананској; а сада допусти да живе у земљи Гесемској слуге твоје.
5. А Фараон рече Јосифу: Отац твој и браћа твоја дођоше к теби;
6. У твојој је власти земља Мисирска; на најбољем мјесту у овој земљи насели оца својега и браћу своју, нека живе у земљи Гесемској; и ако које знаш између њих да су вриједни људи, постави их над мојом стоком.
7. Послије доведе Јосиф и Јакова оца својега и изведе га пред Фараона, и благослови Јаков Фараона.
8. А Фараон рече Јакову: Колико ти има година?
9. Одговори Јаков Фараону: Мени има сто и тридесет година, *како сам дошљак. Мало је дана живота мојега и зли су били, нити стижу вијека отаца мојих колико су они живјели. [*Пс 39, 12; Јев 11, 13.]
10. И благословив Јаков Фараона, отиде од Фараона.
11. А Јосиф насели оца својега и браћу своју, и даде им добро у земљи Мисирској на најбољем мјесту те земље, у земљи Рамеској, као што заповједи Фараон.
12. И храњаше Јосиф хљебом оца својега и браћу своју и сав дом оца својега до најмањега.
13. Али нестало хљеба у свој земљи, јер глад бијаше врло велика, и узмучи се земља Мисирска и земља Хананска од глади.
14. И покупи Јосиф све новце што се налажаху по земљи Мисирској и по земљи Хананској за жито које куповаху, и слагаше новце у кућу Фараонову.
15. А кад нестало новца у земљи Мисирској и у земљи Хананској, стадоше сви Мисирци долазити к Јосифу говорећи: Дај нам хљеба; зашто да мремо код тебе, што новаца нема?
16. А Јосиф им говораше: Дајте стоку своју, па ћу вам дати хљеба за стоку, кад је нестало новаца.
17. И довођаху стоку своју к Јосифу, и Јосиф им даваше хљеба за коње и за овце и за говеда и за магарце. Тако их прехране ону годину хљебом за сву стоку њихову.
18. А кад прође она година, стадоше опет долазити к њему друге године говорећи: Не можемо тајити од господара својега, али је новаца нестало, и стока коју имасмо у нашега је господара; и није

остало ништа да донесемо господару својему осим тјелеса наших и њива наших.

19. Зашто да мремо на твоје очи? Ево и нас и наших њива; купи нас и њиве наше за хљеб, да с њивама својим будемо робови Фараону, и дај жита да останемо живи и не помремо и да земља не опусти.

20. Тако покупова Јосиф Фараону све њиве у Мисиру, јер Мисирци продаваху сваки своју њиву кад глад узе јако мах међу њима. И земља поста Фараонова.

21. А народ пресели у градове од једнога краја Мисира до другога.

22. Само не купи свештеничких њива; јер Фараон одреди дио свештеницима, и храњаху се од својега дијела, који им даде Фараон, те не продаше својих њива.

23. А Јосиф рече народу: Ево, купих данас вас и њиве ваше Фараону; ево вам сјемена па засијте њиве.

24. А што буде рода, даћете пето Фараону, а четири дијела нека буду вама за сјеме по њивама и за храну вама и онијема који су по кућама вашим и за храну дјеци вашој.

25. А они рекоше: Ти си нам живот сачувао; нека нађемо милост пред господарем својим да будемо робови Фараону.

26. И постави Јосиф закон до данашњег дана за њиве Мисирске да се даје пето Фараону; само њиве свештеничке не посташе Фараонове.

27. А дјеца Израилева живљаху у земљи Мисирској у крају Гесемском, и држаху га, и народише се и намножише се веома.

28. И Јаков поживје у земљи Мисирској седамнаест година; а свега би Јакову сто и четрдесет и седам година.

29. А кад се приближи вријеме Израилу да умре, дозва сина својега Јосифа, и рече му: Ако сам нашао милост пред тобом, *метни руку своју под стегно моје, и учини ми милост и вјеру, немој ме погрести у Мисиру; [*1 Мој 24, 2.]

30. Него нека лежим код отаца својих; и ти ме однеси из Мисира и *погреби ме у гробу њихову. А он рече: Учинићу како си казао. [*1 Мој 49, 29.]

31. И рече му Јаков: Закуни ми се. И он му се закле. И поклони се Израил преко узглавља од одра својега.

48. Јаков благосиља Јосифове синове Јефрема и Манасију.

1. Послије јавише Јосифу: Ено, отац ти је болестан. А он поведе са собом два сина своја, Манасију и Јефрема.

2. И јавише Јакову и рекоше: Ево син твој Јосиф иде к теби. А Израил се окријепи, те сједе на постељи својој.

3. И рече Јаков Јосифу: Бог свемогући јави се мени у *Лузу у земљи Хананској и благослови ме; [*1 Мој 28, 19.]

4. И рече ми: Учинићу те да нарастеш и намножиш се; и учинићу од тебе мноштво народа, и даћу земљу ову сјемену твојему након тебе да је њихова довијека.

5. Сада, дакле, *два сина твоја, што ти се родише у земљи Мисирској прије него дођох к теби у Мисир, моји су, Јефрем и Манасија као Рувим и Симеон нека буду моји. [*1 Мој 41, 50.]

6. А дјеца коју родиш послвије њих, нека буду твоја и нека се по имену браће своје зову у наслједству својем.

7. Јер кад се вратих из Падана, *умрије ми Рахиља у земљи Хананској на путу, кад бјеше још мало до Ефрате; и погребох је на путу у Ефрату, а то је Витлејем. [*1 Мој 35, 19.]

8. А видјев Израил синове Јосифове, рече: Ко су ови?

9. А Јосиф рече оцу својему: *Моји синови, које ми Бог даде овдје. А он рече: Доведи их к мени да их благословим. [*1 Мој 35, 5.]

10. А очи бјеху Израилу отежале од старости, те не могаше добро видјети. А кад му их приведе, цјелива их и загрли.

11. И рече Израил Јосифу: *Нијесам мислио да ћу видјети лице твоје; а, гле, Бог ми даде да видим и пород твој. [*1 Мој 45, 26.]

12. А Јосиф одмаче их од кољена његовијех и поклони се лицем до земље.

13. Па их узне Јосиф обојицу, Јефрема себи с десне стране а Израилу с лијеве, Манасију пак себи с лијеве стране а Израилу с десне; и тако их примаче к њему.

14. А Израил, пружив десну руку своју, метну је на главу Јефрему млађему, а лијеву на главу Манасији, тако намјестив руке навлаш, ако и јест Манасија био првенац.

15. И благослови Јосифа говорећи: Бог којему су свагда угађали оци моји Аврам и Исак, Бог који ме

је хранио откако сам постао до данашњег дана,

16. Анђео *који ме је избављао од свакога зла, да благослови дјецу ову, и да се по мојему имену и по имену отаца мојих Аврама и Исака прозову, и да се као рибе намноже на земљи! [*1 Мој 31, 11, 13.]

17. А Јосиф, кад видје гдје отац метну десну руку своју на главу Јефрему, не би му мило, па ухвати за руку оца својега да је премјести с главе Јефремова на главу Манасијину.

18. И рече Јосиф оцу својему: Не тако, оче; ово је првенац, метни десницу њему на главу.

19. Али отац његов не хтје, него рече: Знам, сине, знам; и од њега ће постати народ, и он ће бити велик; али ће *млађи брат његов бити већи од њега, и сјеме ће његово бити велико мноштво народа. [*4 Мој 1, 33, 35; 5 Мој 33, 17.]

20. И благослови их у онај дан и рече: Тобом ће Израил благосиљати говорећи: Бог да те учини као Јефрема и као Манасију. Тако постави Јефрема пред Манасију.

21. Послије рече Израил Јосифу: Ево, ја ћу скоро умријети; али ће Бог бити с вама и одвешће вас опет у земљу отаца ваших.

22. И ја ти *дајем један дио више него браћи твојој, који узех из руку Аморејских мачем својим и луком својим. [*]н 4, 5.]

49. *Јаков благосиља своје синове, последње завештање и смрт.*

1. Послије сазва Јаков синове своје и рече: Скупите се да вам јавим шта ће вам бити до пошљетка.

2. Скупите се и послушајте, синови Јаковљеви, послушајте Израиља оца својега.

3. *Рувиме, ти си првенац мој, крјепост моја и † почетак силе моје; први господством и први снагом. [*1 Мој 29, 32; † 5 Мој 21, 17.]

4. Навро си као вода; нећеш бити први; јер си *стао на постељу оца својега и оскврњио је легав на њу. [*1 Мој 35, 22.]

5. Симеон и Левије, браћа, мачеви су им оружје неправди.

6. У тајне њихове да не улази душа моја, са збором њиховијем да се не саставља слава *моја; јер † у гњеву својем побихе људе, и за своје весеље покидаше волове. [*Пс 16, 9; 30, 12; 57, 8; † 1 Мој 34, 26.]

7. Проклет да је гњев њихов, што бјеше нагао, и љутина њихова, што бјеше жестока; *раздијелићу их по Јакову, и расућу их по Израиљу. [*ИНав 19, 1; 21, 5.]

8. Јуда, тебе ће хвалити браћа твоја, а рука ће ти бити за вратом непријатељима твојим, и клањаће ти се синови оца твојега.

9. *Лавићу Јуда! С плијена си се вратио, сине мој; † спусти се и леже као лав и као љути лав; ко ће га пробудити? [*Отк 5, 5; † 4 Мој 23, 24.]

10. *Палица владалачка неће се одвојити од Јуде, нити од ногу његовијех онај који поставља закон, докле не дође онај коме припада, и њему ће се покоравати народи. [*4 Мој 24, 17; 1 дн 5, 2; 28, 4; Јев 7, 14.]

11. Веже за чокот магаре своје, и за племениту лозу младе од магарице своје; у вину пере хаљину своју и огртач свој у соку од грожђа.

12. Очи му се црвене од вина и зуби бијеле од млијека.

13. *Завулон ће живјети покрај мора и гдје пристају лађе, а међа ће му бити до Сидона. [*ИНав 19, 10.]

14. Исахар је магарац јак у костима, који лежи у тору,

15. И видјев да је почивање добро и да је земља мила, сагнуће рамена своја да носи, и плаћаће данак.

16. Дан ће судити својему народу, као једно између племена Израилевих.

17. Дан ће бити змија на путу и гуја на стази, која уједа коња за кичицу, те пада коњик наузнако.

18. Господе, *тебе чекам да ме избавиш. [*Пс 119, 166.]

19. А Гад, њега ће војска свладати; али ће најпослије он надвладати.

20. У *Асира ће бити обилата храна, и он ће давати сласти царске. [*ИНав 19, 24.]

21. *Нефталим је кошута пуштена, и говориће лијепе ријечи. [*Суд 4, 6-10.]

22. Јосиф је родна грана, родна грана крај извора, којој се огранци раширише сврх зида.

23. Ако га и уцвијелише љуто и стријељаше на њ, и бише му непријатељи стријелци,

24. Опет оста јак лук његов и ојачаше мишице руку његовијех од руку јакога Бога Јаковљева, одакле поста пастир, камен Израиљу,

25. Од силнога Бога оца твојега, који ће ти помагати, и од Свемогућег, који ће те благословити благословима озго с неба, благословима оздо из бездана, благословима од дојака и од материце.

26. Благослови оца твојега надвисише благослове мојих старијех сврх брда вјечнијех, нека буду над главом Јосифовом и над тјемом одвојенога између браће.

27. *Венијамин је вук грабљиви, јутром једе лов, а вечером дијели плијен. [*Суд 20, 25; 1 Сам 9, 1, 2.]

28. Ово су дванаест племена Израилевих, и ово им отац изговори кад их благослови, свако благословом његовијем благослови их.
29. Потом им заповједи и рече им: Кад се приберем к роду својему, *погребите ме код отаца мојих у пећини која је на њиви Ефрона Хетејина. [*1 Мој 47, 30.]
30. У пећини која је на њиви Макпелској према Мамрији у земљи Хананској, *коју купи Аврам с њивом у Ефрона Хетејина да има свој гроб. [*1 Мој 23, 16.]
31. *Онђе погребеше Аврама и Сару жену његову, онђе погребеше Исака и Ревеку жену његову, и онђе погребех Лију. [*1 Мој 23, 19.]
32. А купљена је њива и пећина на њој у синова Хетовијех.
33. А кад изговори Јаков заповјести синовима својим, диже ноге своје на постељу и умрије, и прибран би к роду својему.

50. *Јаковљев погреб у Хеврону. Јосифова племенитост. Његова смрт.*

1. Тада Јосиф *паде на лице оцу својему, и плака над њим цједујући га. [*1 Мој 46, 4.]
2. И заповједи Јосиф слугама својим љекарима да мирисима помажу оца његова; и љекари помазаше мирисима Израиља.
3. И наврши му се четрдесет дана, јер толико дана треба онијем које помажу мирисима; и плакаше за њим Мисирци седамдесет дана.
4. А кад прођоше жалосни дани, рече Јосиф домашњима Фараоновијем говорећи: Ако сам нашао милост пред вама, говорите Фараону и реците:
5. *Отац ме је мој заклео говорећи: Ево, ја ћу скоро умријети; у гробу мојем, који ископах у земљи Хананској, онђе ме погребите. Па сада да идем да погребем оца својега, а последије ћу опет доћи. [*1 Мој 47, 29.]
6. А Фараон му рече: Иди, погребите оца својега како те је заклео.
7. И отиде Јосиф да погребете оца својега; и с њим пођоше све слуге Фараонове, старјешине од дома његова и све старјешине од земље Мисирске,
8. А сав дом Јосифов и браћа његова и дом оца његова; само дјецу своју и овце своје и говеда своја оставише у земљи Гесемској.
9. И пође с њим и кола и коњика толико да бјеше војска врло велика.
10. А кад дођоше на гумно Атадово, које је с ону страну Јордана, плакаше онђе много и врло тужно; а Јосиф учини жалост за оцем својим за седам дана.
11. А људи из оне земље, Хананејци, кад видјеше плач на гумну Атадову, рекоше: У великој су жалости Мисирци. Зато прозваше оно мјесто с ону страну Јордана Жалост Мисирска.
12. И учинише му синови његови како им бјеше заповједио.
13. *Однесоше га синови његови у земљу Хананску, и погребеше га у пећини на њиви Макпелској, коју † купи Аврам да има свој гроб у Ефрона Хетејина према Мамрији. [*1 Мој 49, 29; † 1 Мој 23, 16.]
14. И погребавши оца својега, врати се Јосиф у Мисир и браћа његова и сви који бијаху изашли с њим да погребу оца његова.
15. А браћа Јосифова видећи гдје им отац умрије, рекоше: Може бити да се Јосиф срди на нас, па ће нам се осветити за све зло што му учинисмо.
16. Зато поручише Јосифу: Отац твој заповједи на самрти и рече:
17. Овако кажите Јосифу: Молим те, опрости браћи својој безакоње и гријех, што ти пакостише; сада опрости безакоње слугама Бога оца твојега. А Јосиф заплака се кад му то рекоше.
18. Послије дођоше и браћа његова и падоше пред њим и рекоше: Ево смо слуге твоје.
19. А Јосиф им рече: Не бојте се, зар сам ја умјесто Бога?
20. Ви сте мислили зло по ме, али је *Бог мислио добро, да учини што се данас збива, да се сачува у животу многи народ. [*1 Мој 45, 5.]
21. Не бојте се, дакле; ја ћу хранити вас и вашу дјецу. Тако их утјеша и ослободи.
22. Тако живљаше Јосиф у Мисиру с домом оца својега, и поживје сто и десет година.
23. И видје Јосиф синове Јефремове до трећег кољена; и синови Махира, сина Манасијина, родише се и одрастоше *на кољенима Јосифовијем. [*1 Мој 30, 3.]
24. И рече Јосиф браћи својој: Ја ћу скоро умријети; али ће вас зацијело *Бог походити, и извешће вас из ове земље у земљу за коју се заклео Авраму, Исаку и Јакову. [*Ев 11, 22.]
25. И закле Јосиф синове Израилеве и рече: *Заиста ће вас походити Бог; а ви онда † однесите кости моје одавде. [*2 Мој 13, 19; † ИНав 24, 32.]
26. Потом умрије Јосиф, а бјеше му сто и десет година; и помазавши га мирисима, метнуше га у ковчег у Мисиру.

Share

Tweet

Like 0

1 2 ... 7 [СЛЕДЕЋА СТРАНА »](#)

Коментарисање није више омогућено.

РУБРИКЕ

СВЕШТЕНЕ КЊИГЕ

[Свето Писмо](#)
[Апостол](#)
[Паримејник](#)
[Псалтир](#)

ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ

За заједничко богослужење

[Службеник и чиновник](#)

[Часослов](#)

[Химне](#)

[Минеји](#)

[Србљак](#)

[Триоди](#)

[Типик](#)

[Литургикон](#)

[Тропари и кондаци](#)

[Остало](#)

[Месеџослов](#)

За посебно богослужење

[Требник](#)

НОТНЕ КЊИГЕ

[Приручник](#)

[Нотни зборник](#)

[Осмогласник](#)

ДОМАЋЕ КЊИГЕ

[Каноник и молитвеник](#)

[Акатистник](#)

[Припрема за Свето Причешће](#)

ЈАВИТЕ НАМ СЕ

Ваше име (обавезно)

Ваша имејл адреса (обавезно)

Наслов поруке

Ваша порука

Пошаљите

ВАЖНА НАПОМЕНА

Текстови могу да се користе сам богослужење. Свака употреба (и злоупотреба) материјала у циљу прештампавања, објављивања и стицања материјалне користи је забрањена. Молимо вас да издаш објављених дела материјално по куповином (и коришћењем) богослужбених књига.

НАЈНОВИЈЕ

[Царски Часови на Свети и Вели априла 2020.](#)

[Правило за читање Акатиста и 1 јануара 2019.](#)

[Типик 10. јануара 2019.](#)

[Триоди 10. јануара 2019.](#)

[Србљак 10. јануара 2019.](#)

[Минеји 9. јануара 2019.](#)

[Химне 9. јануара 2019.](#)

[Псалтир 9. јануара 2019.](#)